

Aşı piyasasına/karaborsasına hayır!
Bağımsız bilim insanlarının ve
emekçi halkın denetiminde ücretsiz
ve zorunlu aşılama

Sayfa: 8

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Ocak 2021 / Sayı: 136

Fiyat: 1 TL

Fabrikalardan Haberler:

Çayırova Baldur, Tuzla Chen Solar, HT Solar, Gür Metal ve CPS Otomotiv, Dilovası Systemair HSK ve Omco Kalıp, Bursa Renault, Tofaş ve tekstil, Bilecik Accuride Wheels, İzmir Dalan Kimya fabrikalarından, Tuzla Sedef Tersanesi'nden işçiler

Sayfa: 2-4

GELECEK BİRLEŞEN VE ÖRGÜTLENEN İŞÇİ SINIFININ ELLERİNDEDİR!

2020'de yüklendiğimiz barikatları 2021'de aşalım!

2020 yılı savaşlar, doğal afetler, ekonomik kriz ve nihayet Koronavirüs salgını ile kötü bir ünle tarihteki yerini aldı. Geriye dönüp baktığımızda ise insanlık olarak başımıza gelenlerin kötü talihten kaynaklanmadığını görüyoruz. Mesela deprem bir doğal afet olarak geldi ama evleri yıkan, insanları öldüren, devletin kanatları altında çalıp çırpan müteahhitlerdi. Seller ve kuraklık kötü talihin değil, kapitalizmin, kâr hırsıyla talan ettiği doğanın bir sonucu olarak karşımızda. Virüs salgını tüm hayatı altüst etti. Ama milyonları virüsle buluşturan, âdetâ salgının ortasına atan, evde bırakmayan ve tabur tabur fabrikalara, iş yerlerine yollayan patronlar ve onların bir dediğini iki etmeyen iktidardı. Salgına eklenen ekonomik krizde patronlara teşvik, destek ve vergi indirimleri yağarken işçinin emekçinin payına işsizlik, kısa

çalışma, ücretsiz izinler, hayat pahalılığı karşısında giderek yoksullaşma, bunlar yetmiyormuş gibi bir de sonu gelmeyen vergilerle tüm ülkeyi sırtında taşımak düştü.

Hâkim sınıflar ve onun iktidarları emekçi halk için 2020'yi bir kâbusa dönüştürdü. Ama karanlığın içinde parlayan güzellikler hiç yok muydu? Hastanelerde ön safta savaşan, can verip hayat kurtaran sağlık emekçilerini, barikatların üzerine üzerine yürüyen işçileri, savunmayı ve adaleti meydanlarda savunan avukatları, erkek egemenliğine ve kapitalizme karşı en öne çıkan emekçi kadınları nasıl unutabiliriz? Tüm dünyada geleceğe umut ışığı olanları... Salgında çaresiz kalan zengin kapitalist ülkelere, fakir Küba'dan umut olarak koşan Che'nin doktorlarını, ABD tarihinin en büyük ve kitlesel eylemlerini yapan siyahları, salgının ve

yoksulluğun, faşist bir baskı ortamının içinden 250 milyon işçi ve köylünün greviyle ayağa kalkan Hindistan'ı, Latin Amerika'da, Afrika'da, Ortadoğu'da, Akdeniz'de, Avrupa'da salgında virüse karşı mücadelenin yanına kapitalizme ve istibdadın türlü biçimlerine karşı direnişi katan halkları nasıl göz ardı edebiliriz?

2020'e böyle bakarsak 2021'in barış, esenlik, adalet ve özgürlük getirmesinin bizlerin elinde olduğunu görürüz. Ayrı gayri demeden birleştiğimiz, mahallelerde, sendikalarda ve işçi sınıfı partisinde örgütlendiğimiz, zalimlerin karşısına birliğimizden ve örgütlülüğümüzden aldığımız güçle çıktığımız, yüklendiğimiz barikatları aştığımız, ekmeğe ve hürriyete kavgasında zaferler kazandığımız bir yıl, bizlerin yani işçi sınıfının ellerindedir!

6 İstibdad rejiminin iç çelişkileri

7 Dış politikada gergin takvim nasıl geçecek?

9 Sungur Savran: Arap devrimi 10 yaşında

Çayırova Baldur Süspansiyon'dan bir işçi

Haklarımızı kimsenin vicdanına bırakmayalım, birlik olarak hakkımızı arayalım!

Merhaba, Baldur Süspansiyon isimli firmada çalışıyorum. Başka bir fabrikada sendikalı olduğum için işten atıldığım bir dönemde tanışmıştım Gerçek gazetesi ile. Şimdi ise Baldur greviden sesleniyorum size. Mücadele o gün de sertti, bugün de sert bir şekilde devam ediyor. Patron işyerine sarı sendika sokmak için, grev kırıcı ve kendi istediği sendikanın üyelerini yüksek maaşla işe alıyor. Halbuki 5 yıldan fazla süredir çalışıp asgari ücret alıp hakkı olan prim ve mesai ücretleri ödenmeyen arkadaşlarımız var. Firmanın çalışma şartları facia. Çalıştığımız yerde duman ve toz kurum havada haddinden çok fazla var. Yerlerde yangına neden olabilecek yağ var, lavabolar berbat durumda. Fabrikaya dışarıdan göz gezdirdiğinizde yöneticilerin binaya temizlik konusunda hiç yatırım yapmadığını görebilirsiniz. Burada çalışan fazla yaşamaz

ölür. Bunları düzeltirebiliriz düzeltirmeliyiz.

Yıllar önce kazanılmış sendikalaşma hakkımıza patron itiraz etti diye bu hakkımız elimizden alındı. 4 yıl sonra geçtiğimiz günlerde davalar sonuçlandı, grev kararı aldık, her şey yasal ve haklı olduğumuz halde grev çadırımız kaldırıldı. Yağmurda da çamurda da grev nöbeti tutarız ama bu hareketler bizim hukuka yasalara karşı olan güvenimizi yerle bir

ediyor. İlla işgal mi edelim fabrikayı? Bizim işçi sınıfı olarak anlamamız gereken şeylerden biri de kesinlikle haklarımızı birilerinin vicdanına, inisiyatifine bırakmayıp birlik olarak hakkımızı aramamız gerektiğidir. Bizle bir olmayan patron yalakalarına, casuslarına göz yuman haddini bildirmeyen işçiler maalesef zor şartlarda çalışmak zorunda bırakılıyor. (Film tavsiyesi: işçi sınıfı cennete gider).

Bursa OYAK Renault'dan bir işçi

Renault işçisi bundan sonra kötünün iyisine razı olmamalı

OYAK Renault'da yapılan delege seçimleri sona erdi. Seçimi mevcut şube başkanı Nizamettin Bilik 209 delege çıkararak kazandı. Adaylar arasında Türk Metal mevcut şube başkanı Nizamettin Bilik'in listesi dışında, insan kaynakları şefi Ömer Başaran'ın desteğiyle oluşturulan Ömer Saka'nın listesi ve önceki seçimde Nizamettin Bilik ile mücadele eden ama bu seçime muhalif olarak giren Levent Turgut'un listesi vardı. Levent Turgut önceki seçimin kazanılmasında önemli rol oynamış ve şube yönetiminde olması beklenirken, OYAK Renault yönetimi istemiyor denerek dışarıda bırakılmıştı.

Nizamettin Bilik ve ekibi en başından itibaren seçimi kazanmanın yolunun 2015 eyleminin değerlerine yaslanmak olduğunu biliyorlardı. Ancak bunun için mücadeleyi yükseltmek yerine insan kaynaklarının adayını bir korkuluk olarak kullandılar. 2015 eylemlerini Levent Turgut da sahipleniyor-

du ama Nizamettin Bilik grubu oyları bölünürse insan kaynaklarının adayını kazanır diyerek pek çok işçinin aklını çeldi. Oysa Levent Turgut grubu sendika içinde değişimin olması gerektiğini, her türlü kararın OYAK Renault işçisi ile karar verilmesini, fabrikada her türlü ifade özgürlüğünün olması gerektiğini savunarak işçilerin dikkatini çekmiş ve epeyce destek toplamıştı.

Nizamettin Bilik grubu 2015 eylemlerine sahip çıkar görünüp fiiliyatta Renault yönetimiyle uzlaşmacı bir tavır içine girmişti, işçiler tarafından yetersiz ve etkisiz görülüyordu. Bu da Levent Turgut lehine bir hava yaratmaktaydı. Öte yandan Levent Turgut grubu da değişim söyleminin altını dolduramadı. Sınıf mücadelesi bakış açısından yoksun, daha çok reklam kampanyasına benzeyen bir çalışma yürüttü. Muhalif kesimi etrafında toplasa da 2015 eylemlerinde işçiyi satmış ve tepki toplamış bazı kişileri grubuna aldığı

için güven kaybetti. Böylece Nizamettin Bilik işçinin istediği olmasa da kötünün iyisi olarak gördüğü bir aday olarak kazandı.

Bu seçimde kimin kaç oy aldığından daha önemli olan şudur. Renault işçisi, fiili grev ve işgal biçiminde gerçekleşen ve Türk Metal'i bir süreliğine de olsa fabrikadan silen 2015 eylemlerine sahip çıkmaktadır. Renault işçisi Türk Metal'i aşamamıştır ama Renault'da Türk Metal'in eski haliyle var olmasına da izin vermemiştir. Artık seçimler yapılmaktadır. Bu seçimlerde patronun adayını işçi tarafından sandığa gömülmektedir. Bunların hepsini kazanım olarak görmeliyiz. 2015'i yaşamayan yeni işçilere bu bilinci aktarmak çok önemli. Bu da seçim dönemi dışında da tabandaki tartışmaları canlı tutmayı, her fırsatta ve en önemlisi de sözleşme dönemlerinde sendika üzerindeki baskıyı arttırmayı gerektiriyor.

Biz "ayrı gayrı yok birleşik işçi cephesi var" diyoruz. Bu sözün Renault'daki karşılığı görüşü, düşüncesi, memleketi ne olursa olsun işçilerin sınıf çıkarları etrafında birleşmesidir. Bu birliği sağlayacak, patrona ve hatta sendika merkezine karşı sadece Renault işçisinin temsilcisi olarak hareket edecek, gerektiğinde yeni grevlere işgallere önderlik edecek bir oluşumu adım adım inşa etmek bizim görevimizdir.

Tuzla Gür Metal'den bir işçi

Örgütlenerek bu düzeni değiştireceğiz

Bu çürümüş sömürü düzeni artık bitirilmeli, işçinin sırtındaki zenginden almamayan vergi düşürülmeli, işçiye tanınmayan haklar sözde istihdam yaratan işverenlere verilmemeli artık. İşçinin kaderi işçinin elinde olmalı, tokun açın halinden anlamadığı düzen yok edilmeli, devlet işçinin kaderini patronlara bırakmamalı işçilerin hakları mahkemelerde arattırılmamalıdır. Bugün herhangi bir yerde çalışan işçi haklarını alabilmek için mahkemelerde yıllarca beklememeli patronlar ve devlet işsizliği kamçı gibi kullanıp işçinin sırtına vurmamalıdır. İşçilerin sendikal hakları tanınmalı, enflasyon ise mücadele edilebilir bir hale gelmelidir. Bu saydıklarımı devlet hiçbir zaman yerine getirmeyecektir. Ne zaman biz bütün ülke çapında işçiler emekçiler örgütlenip devletin işverenin karşısına yapıcı bir şekilde haklarını isteyen, haklarını bilen bir birlik olarak çıkarsak o zaman hepsini kazanacağız. Artık sorunlardan yakınmak yerine örgütlenerek direnenlere katılarak bu düzeni değiştireceğiz. Devletin vergi yükünü, işverenin işsizlik kamçısını elinden alma zamanı gelmiştir. Patronun işten çıkarma silahı, devletin vergi yükü kaderimiz değil bunu anlamayız. Sözlerimi Lenin'in şu sözüyle kapamak istiyorum değerli işçi dostlarımız ve emekçi yoldaşlarımız:

"Ömürleri boyunca didinip yokluk içinde yaşayanlara din ile bu dünyada buldukları sürece itaatkâr olmaları ve tanrısal bir ödül umuduyla yaşamaları öğretilir" Bu sözünde bende yarattığı düşünce Müslüman çoğunluğun yüksek olduğu ülkemizde din üzerinden insanların fakirliğinin ilahi bir takdir olduğu öğretiliyor oysaki biz sadece emeğimizin karşılığını alamadığımız için ve devletimizin patrone alamadığı vergi yükünü omuzladığımız için fakiriz.

Dilovası Systemair HSK'dan bir işçi

Çocuklarımızın geleceği için bu sömürü düzenine dur diyelim!

Öncelikle merhaba. Ben 2 yıldır Systemair HSK fabrikasında çalışıyorum. Yaklaşık 2 ay kadar önce anayasal hakkımızı kullandık ve 100 arkadaşımızla Birleşik Metal İş sendikasına üye olduk. Bir hafta içinde fabrikaya gelen yetki belgesini gören işveren yaklaşık 40 arkadaşımızı pandemiye bahane ederek ücretsiz izne çıkardı ve bizim yerimize 50'ye yakın yevmiyeci işçi aldı. İçeride kalan arkadaşlarımıza baskı yapıldı, "Üyelikten istifa et yoksa sizi de ücretsiz izne çıkarırız, aç kalırsınız" denildi. O gün kapı önünde direnişe geçtik, bunu gören işveren arkadaşlarımızı arayarak "Vazgeçin, özür dile işine başla." dedi, sanki suç işlemişiz gibi. İşçi çıkarma yasağı olmasına rağmen iki arkadaşımızı işten çıkardı, "yasa tanımam" der gibi! Oysa biz sadece evimize bir ekmeğe daha fazla götürmek istedik, köle gibi değil insan gibi çalışabilmek istedik. Ankara'ya yürümek istedik, bir gün öncesinden Kocaeli Valisi eylem yasağı getirdi. Polisin sert müdahalesine maruz kaldık. Ama biz asla vazgeçmedik, direnişe devam ettik, adalet istedik. İşçi ve emekçi kardeşim, siz de çocuklarınıza bir gelecek bırakmak için bu sömürü düzenine dur de! İnsancıl bir geleceğe adım at. Selam olsun direnen işçi ve emekçiye!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

Ne verecekler diye beklemeyelim, hakkımızı söke söke alalım!

Yoldaşlar merhaba, sizler bu yazıyı okurken biz yüksek ihtimalle fabrikamızdaki ilk toplu sözleşmemizi imzalamış olacağız. Bizler de sendikalaşmadan önce, yani bundan yaklaşık 3-4 ay öncesine kadar asgari ücretle çalışıyorduk. Devletin, patronların ve sarı sendikacıların rol aldığı "Asgari Ücret Komisyonu" adlı tiyatrodan çıkacak sonuca bağlı olarak bir yıl boyunca ne

yiyeceğimiz, nerede yaşayacağımız, evimizde kaç gram et pişeceği, çocuklarımızın ne giyeceği yani kısaca hayatımız şekillenecekti. İçinde bir tane bile işçinin olmadığı bu komisyonun her gün saatlerce ekmeği için alın teri döken bizlere yine sefaleti layık göreceğini biliyorduk. Öylece durup beklesek her şey yine olduğu gibi devam edecek, bir yıl daha açlık ücretine mahkûm edilecektik.

lecektik.

Biz bu gidişata dur demek için örgütlendik, sendikalı olduk. Yani kendi kaderimizi kendi ellerimize aldık. Sözleşmede kazanacağımız ekonomik ve sosyal hakların yanında belki bunlardan daha da önemlisi artık fabrikamızda insan gibi muamele göreceğiz. Ve biliyoruz ki mücadele ederek söke söke alacağımız her bir kuruş onların bize sadaka verir gibi vereceği yüzlerce liradan daha değerli. Şu saatten sonra kimin bize ne verdiği değil, bizim söke söke ne alacağımız ve bu uğurda vereceğimiz mücadele şekillendirecek hayatımızı. Onlar bize bir yıl daha açlığı dayattılar fakat bizim bekleyecek bir günümüz bile yok. Hakkımızı almak için insan gibi muamele görmek için birlik olup, örgütleneelim. İşte o zaman bugün bize sefaleti layık görenler korkup kaçacak delik arayacaklar.

Tuzla HT Solar'dan bir işçi

Mücadeleye ilk günkü gibi devam ediyoruz!

Merhaba yoldaşlar. Uzun süredir ülkemizde hak gaspları devam etmekte ve biz işçiler olarak mücadelenin en zor dönemlerini yaşıyoruz. Hem salgınla hem kapitalist sistemle savaşıyor, mücadele ediyoruz. Bu kadar zor bir dönemde ücretsiz izin ve işten atılma tehdidi karşısında mücadele ve direniş gösteren Systemair Hsk işçilerine ve greve çıkan Baldur işçilerine selam olsun. HT Solar işçileri olarak her daim mücadelelerini destekliyoruz ve yanlarındayız. Çünkü biz HT Solar işçileri olarak birlik, beraberlik, mücadele, işgal, direnişle örgütlenmiş bir fabrikayız.

HT Solar'da mücadele ilk günkü gibi devam ediyor. Uzun zamandır otomasyon kurulumu yüzünden belirsizlik içinde olduğumuz bir dönemdeyiz. Normal-

de Çin'de olan ve bu otomasyon döneminde Çin yönetiminden yönetim kurulu başkanı Türkiye'ye geldiğinden beri sanki ilk günkü gibi işçilerin birliğini ve sendikayı tanınamaya çalışıyorlar. En son esnek çalışmayı kabul etmediğimiz için verilen idari izinler iptal edildi. Sonrasında oluşan durumlarda sorduğumuz sorulara cevap verilmemeye başlandı. Kendi kafalarına göre olan program için de yönetime birliğimizi göstermek için fabrika içinde uyarı eylemlerine başladık. Tüm fabrika olarak mücadeleye başladık. Biz, bizi unutan herkese gücümüzü hatırlatacak ve birliğimizi daim tutacağız. Başladığımız mücadelede patron yandaşlığı yapıp eylemleri farklı bir yöne çekmeye çalışanlara da birlik ve beraberlik içinde örgütlü olarak

cevabını veriyoruz. Ülkemiz bu kadar olumsuzluk içindeyken milyonlarca insanın geçim derdi asgari ücret bile tiyatro oyununa dönmüşken, salgın karşısında yaşadıklarımızı zaten ortadayken HT Solar işçileri olarak sendikamıza, temsilciliğimize ve birliğimize sahip çıkacağız. Başka yolu yok ya hep beraber ya hiçbirimiz.

Dilovası Omco Kalıp'tan bir işçi

Birlik olmaktan başka çare yok

Ne olacak bu işçinin hali ne olacak bizim hayatımız hayallerimiz? Her gün zorlaşan yaşam şartlarında kendimize bile bakamadığımız gibi ne ailemize yardımcı olabiliyoruz ne de bir şeyin sahibi olabilmek için birikim yapabiliyoruz. Ben genç bir kardeşiniz olarak bunları yazıyorum, ne olacak bu düzen nereye kadar devam edecek bizlerin benim gibi çoğu gencin hayallerini suya düşürenlere gerekeni yapmayacak mıyız? Evlenmek istersin maddi sıkıntı, bir araba sahibi olmak istersin nerde nakit, bir evim olsun istersin almak için kredinin altına girersin. Zorluk altında yaşamaktan yorulduk. Hakkımızı almak bu kadar zor mu? Çok da bir şey istemiyoruz şu ölümlü dünyada. Bir işe başvurursun torpilin yoksa almazlar. Sınava girersin istenilen puanın fazlasını yaparsın giremezsin. Üniversite okursun meslek sahibi olursun tecrübe isterler işsiz kalırsın. Yandaş kayırırlar. Yandaşın borcunu silerler biz işçiye geldi mi asgari ücreti dayatırlar. Brüt maaş çalışırsın bir asgari ücret devlete vergi olarak kesilir. Korona'da yaptıkları senaryoyu hiç söylemiyorum sahi inanan var mı? Ne olacak söyleyin devam mı böyle ben bu örnekleri binlerce kez çoğaltırım. Kadına şiddet desen bu ülkede. Tecavüz desen bu ülkede. Hayvana zulüm bu ülkede. İstismar bu ülkede. Cinayetler hat safhada. Ne olduk biz bizi nasıl böyle bu hale getirdiler ayrıştırdılar? Bıktık artık suyunu çıkardılar. Sözüme şunları söyleyerek bitiriyorum. Örgütlenin kardeşim, birlik olun başka çare yok örgütlenip ayakta durmaktan, boyun eğmemekten, mücadele etmekten başka çaremiz yok. Sev-gilerimle. "Yaşasın onurlu mücadelemiz!"

Bilecik Accuride Wheels'ten bir işçi

İşçiler için örgütlenip mücadele etmekten başka yol yok!

Türkiye genelinde çoğu fabrikada olduğu gibi bizim fabrikada da üretimde düşüşe gidiliyor. Hammadde açığı, sipariş eksikleri ve bunun gibi birçok belirsizlikle ne olacağı ne biteceği belli değil. Toplu siparişle üretimden neredeyse tek tek sipariş üzerine üretime dönük çalışmaya geçiliyor. Fabrikanın sürekli el değiştirmesi, bir önceki yönetimin sipariş sözleşmelerini yenilememesi, yeni gelen yönetiminde zamansız otomasyon ve planlama yapması şu anki duruma yol açtı. Sermayenin plansızlığı yüzünden üretim potansiyeli çok yüksek olan fabrikamız üretimde azalmaya bu sebeple de söylentilere göre işten çıkartmalara gidebilir. Hammaddeyi elinde bulunduranlar piyasaya sürmeyip yarın daha kârlı satmak için elinde tutuyor olan bize oluyor.

Bugün her şey işçinin emekçinin aleyhine işliyor, kriz, pandemi ve uygulanmayan tedbirler, asgari ücret... Örnekler artar ama kesin bir şey var o da tek kurtuluş yolumuzun örgütlü mücadele olduğudur. Biz örgütlendik sendikamızla birlikte mücadele ediyoruz bu yüzden direnebiliyoruz. Bugün sendika mücadelesi veren, sendikayı grevle direnişle fabrikaya sokmaya çalışan Gebze'deki metal işçisi kardeşlerimiz herkese yol gösteriyor. Selam olsun mücadelecilerimize!

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Kriz ve pandemiyle birlikte baskılar arttı

Bu yılki üretim hedeflerini tutturmak için gecemizi, gündüzümüze kattık. Pandemi sürecinde bile hafta sonları mesaiye kaldık. Her yıl sonunda olduğu gibi bakım ve tadilat yapılacağı için 7 günlük izin verilecek. Her sene aldığımız banka promosyon paralarını en düşük seviyede tutmak için elinden geleni yapıyorlar. Tofaş'ta alacağımız banka promosyonu belli değil, fakat aynı bankadan maaşlarımızı aldığımız Bosch fabrikasında alınan banka

promosyonlarının miktarının yükselmesi bizim her sene düşük almamız Tofaş'ın sosyal medyasında çok yoğun şekilde konuşulmaya başlandı. Bu durumdan rahatsız olan Türk Metal sendika temsilcileri sosyal medya üzerinden yorum yazan, eleştiri yapan çalışanların amirlerini arayarak yazdıkları yazıları silmelerini istiyorlar. Fişleme ve tehditler yine başladı. Eleştiriden bile korkan bir sendika işçilerin haklarını savunabilir mi? Tehditlerle sustur-

ma ve fişleme ile nereye varacaklar? 2015'te ki eylemler de böyle başlamıştı...2020 hem dünya için hem de ülkemiz için kötü bir yıl oldu. Ezilen yine işçi sınıfı oldu. 2021 yılında daha çok zorlu geçecek. Pandemi dolayısıyla ve doymak bilmeyen sermayenin ihtiyaçlarını karşılamak için köle gibi çalışmak zorunda bırakılacağız. Bu saldırılara karşı mücadele etmek için örgütlenmiş güçlü bir işçi sınıfı oluşturmalıyız!

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

İzin dönüşü ne olacağımız belli değil!

Her sene sonunda fabrikamızda revizyon dönemi oluyor. Tadilat ve bakım çalışması için 29 Aralık'ta üretime ara verilecek. 11 Ocak'ta tekrardan üretime başlanacak. Bu süre içerisinde yaklaşık 10 gün izine çıkıyoruz. OYAK Renault yönetimi tarafından 10 günlük izinin yıllık izinden kesileceği açıklandı. Fabrikada bu durum tepkiyle karşılandı. Bu duruma karşı sendika sözde yönetime itiraz etti. Sendika yönetimi yarısı izinden yarısı ücretli olarak ayarlanma yapacağız dedi. Sonra da OYAK Renault yönetimi ile farklı anlaşma yaparak bizi kandırdı. İzinlerin yarısı kısa çalışma ödeneğinden karşılanacak. Olan yine bize oldu. Bizim cebi-

mizden gitti. OYAK Renault yönetimi her fırsatta kısa çalışma ödeneğini kullanmaya devam ediyor. Bu durum fabrikada tepkiyle karşılandı. Fabrikada her geçen gün robot sayısı artmaya başladı.10 günlük izinde birçok üretim alanına robot kurulumu yapılacak. Robot kurulumu yapılacak yerlerde birçok işçi arkadaşlarımız boşa çıktılar. Arkadaşlarımızın bir kısmı boş bölümlere gidecek diğer kısmının ise iş durumunun ne olacağı

belli değil. Bu yüzden dolayı yönetim soyunma dolaplarını boşaltılmasını istedi. İzin dönüşü ne olacağımız belli değil!

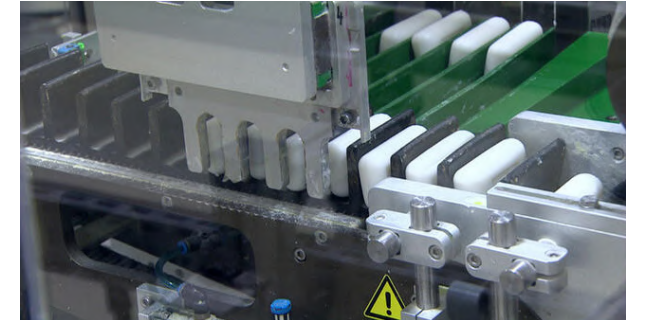

İzmir Dalan Kimya'dan bir işçi

Örgütlü mücadeleli ve sağlıklı bir yıl olsun

Merhaba yoldaşlar. Öncelikle yeni yılınızı kutluyorum. İzmir Dalan Kimya'dan yazıyorum. Temennimiz bu yılın bizler için geçen yıla göre daha kolay geçmesi. Geçen sene covitti, depremi, zamları derken biz çalışanlar, emekçiler için oldukça zor bir yıldır. Kıdem tazminatımıza göz koymaya kalkıştılar alt ettik. Ama saldırılar devam edecek gibi görünüyor. Belirlenen asgari ücretle, ücretsiz izinle, kısmi çalışmayla saldırıların devam edeceğini belli ettiler.

Bizim fabrika da bu uygulamaların hakkını veriyor. Patronlara verilen tüm imtiyazları kullandılar, herkes dönüşümlü olarak ücretsiz izne çıkarılıyor. Hem de kısa kısa belli belirsiz sürelerle. Üretim az olduğundan ya da düştüğünden falan değil. Tam kapasite hatta kapasitenin üzerinde çalışıyoruz. Virüs zamanı tabi herkes temizlik ürünlerine, sabuna, deterjana daha çok ihtiyaç duyuyor. Bunun acısı inanın ki bizden çıkıyor. 3 kişinin yaptığı işi bir kişi yapıyoruz. Hatta bunun bir göstergesi 15 dakikalık 2 molamızı kaldırdılar. Artık elimizde sadece bir yemek molamız var. Koşulların sıkıntılı olduğunu çok iyi bilen işveren fabrikaya sendika girmesin diye sürekli girdi çıktı yapıyor en ufak bir hareketlilikte ücretsiz izne gönderiyor. Pandemi öncesi de böyleydi. 4-5 ay çalışanı bir şekilde yıldırarak, 16 saat çalıştırarak pes ettirirlerdi, işten çıkarttırırlardı. İnsanlar uzun süreli çalışmadığı için kıdem de yok, böyle olunca insanlar arkasına bakmadan kaçıyor. Ama bu nereye kadar gidecek, bu koşullara dayanmanın bir sonu var. Bir arada durarak patronun karşısına gücümüzle çıkmayı bildiğimizde bunun sonu bizler için iyi olacak. Patronlara ve onların içerideki adamlarına karşı güçlü olabilmek için ayrı gayrı demeden yüzler olarak bir arada durmalıyız.

Tuzla Sedef Tersanesi'nden bir işçi

Emeğimizin karşılığını almak için örgütlenelim, mücadele edelim!

Merhaba arkadaşlar ben Sedef Tersanesi'nde çalışıyorum. Geçen günlerde asgari ücret 2.825 TL olarak belirlendi. Türk-İş ise bekar bir işçi için yaşam maliyetini 3.147 lira olarak açıklamıştı. Patronlar ve devlet el ele yine işçilere açlık ücretini reva gördüler. Asgari ücret belirlenirken patronların en düşük zammı yapmak için enflasyon verileriyle oynamaktan tutun, pandemi döneminde kârlarına kâr katmalarına rağmen battık bittik diye feryat figan etmelerine kadar her türlü oyunu oynadıklarını gördük. Patronların bu oyunlarına karnımız tok. Gemileri emeğiyle var eden biz tersane işçileri, ağır iş koşullarında her gün eve dönecek miyiz korkusuyla çalışıyoruz,

emeğimizin hakkı açlık ücreti değildir. Bizim iş yerinde de ocak ayında zam yapılacak. Herkes asgari ücrete bu kadar zam oldu bize ne kadar zam olmalı diye konuşuyor. Patronlar zam verirken bir kurşun bile hesabını yapıp en düşük ücreti önümüze sunacaklardır. Patronlar ne kadar verecek diye değil biz ne kadar alabiliriz diye düşünüyoruz. İş yerinde birlik olup zam talebinde beraber hareket edersek insanca bir ücret

alabiliriz. Emeğimizin karşılığını almak için örgütlenmeli, mücadele etmeliyiz. Tek başına kurtuluş yok ya hep beraber ya hiçbirimiz.

Bursa'dan bir tekstil işçisi

Tekstil işçilerini örgütleyip zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmadığını anlatmalıyız

3 yıldır bir tekstil fabrikasında kartelacı olarak çalışıyordum. Oradan koronaya yakalandım diyerek kendi isteğimle istifa ediyordum gibi gösterip, iş aktimi feshetmeye çalıştılar. Ama ben buna imza atmadım. Bu çalıştığım firma ile şu anda mahkemeliyim. Bu fabrikada kartelacı olarak işe alınmıştım. Zaman içerisinde kartela dışında yemek, temizlik, sevkiyat yaptım. Buna rağmen asgari ücret dışında bir ücret almadım. Genel tatil günlerinde bile çalıştım. Buna 1 Mayıs da dahil. Ama bir ücret verilmedi.

Daha sonra başka bir işyerine girdim. Orada bir gün çalıştım, içerideki işçilerin asgari ücret yerine 1800 liraya çalıştığını, sigortalarının bile olmadığını öğrendim ve hemen bıraktım. Şimdi ise başka bir işyerinde çok ağır koşullarda çalışmaktayız. Bana iş görüşmesinde bütün haklarım olduğunu, özel günlerde çalışılmadığı, çalışılırsa yüzde 100 mesai

verildiği, yıllık izinlere bütün herkesin aynı anda çıktığını söylediler ve işe başladım. İşe alınırken iki hafta deneme süresi dendi ama iki aydır sigortam yapılmadı. O kadar tempolu çalışmama rağmen asgari ücret dışında sadece 100 lira verildi. Şimdi ise yılbaşı tatiline 7 gün izne çıkarıldık. İznin ücretsiz olduğunu ve kesinti yapılacağını söylediler. Oradaki çalışma arkadaşlarımla iş görüşmelerine gittik. Başka firmaların bu firmadan bir farkı olmadığını gördük. Bizlere 1800 lira giriş, performansına göre ücret, 12 saat çalışma ama cumartesi Pazar olmadığı söylendi.

Yani demek istediğim bu tekstil sektörünü bir an önce örgütleyip oradaki bütün çalışan emekçilere kendi zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyleri olmadığını anlatmamız lazım. Bu konuda sınıf devrimcilerine çok iş düşüyor. Ben de üzerime düşen her türlü fedakarlığı yapmaya hazırım.

Tuzla CPS Otomotiv'den bir işçi

Belirsizliklere karşı birlik olalım!

Çalıştığım CPS Otomotiv'de Deriteks'in sendikalaşma örgütlenmesi çalışmalar ve mücadele sonucu başarılıdır. Fakat son aylarda CPS'de patronlarımız arasında yaşanan ortaklık çatışması biz işçiler üzerinde büyük stres yaratmaktadır ve örgütlü olsak da bu süreçleri atlattıkta sorun yaşamaktayız. Fabrikamızda uzun süredir bir türlü çözülmemiş iş rollerindeki belirsizlik, yönetim tarzı, kişiler arası çatışma, düzensiz maaş ödemeleri gibi birçok potansiyel stres kaynağı bizleri mutsuz etmektedir. Hatta geçtiğimiz

aylarda servis şoförlerine maaş ödenmedi diye üç gün çalışmama gibi bir durum yaşadık. Biz CPS işçileri patronlar arası çatışmadan dolayı artık bitkinlik, bezginlik ve yorgunluk gibi fabrikadaki çalışma hayatımızda bizi zorlayan durumları yaşıyoruz. İş durumlarımızdaki belirsizliklere bir örnek de patronların kavgası kaynaklı tüm üretimlerin İzmir'deki fabrikaya kayacak olması gibi söylentilerin ortalarda olması. Bu endişeler bizi işimizden uzaklaştırıp iş kazalarına bile sebep olabiliyor. Fabrikamızdaki kari-

şlıklardan performansımız da düşüyor, birbirimizle ilişkimiz de bozuluyor, insanlar yaşadıkları olumsuzluklardan dolayı işten bile ayrılıyor.

Biz CPS işçileri olarak patronlar arasındaki sorundan etkilenmek istemiyoruz, yarı fabrikada yine ne olacak diye düşünmek istemiyoruz. Huzurla işimizi yapıp hakkımız olanı zamanında almak istiyoruz. Hatırlarsınız geçtiğimiz Ağustos ayında yine aynı ortaklık sorunundan tam sekiz ay boyunca patronlar tarafından ertelenen toplu iş sözleşmesi sürecimizi ancak grev yaparak tamamlamıştık. Biz mücadeleyi de grevi de biliriz ve gerekirse yaparız. Patronlara karşı geçmişteki örgütlülük örneklerimizi hatırlayıp mücadele etmeliyiz. CPS Otomotiv sendikalı bir fabrikadır ve tüm sorunlarımızı ancak sendikamız arkasında birleşerek çözeriz. Fabrikamızda huzurlu bir çalışma ortamı ve maaş gününden, üretim planına tüm belirsizliklerin son bulması için patronlara karşı birlik olalım!

Baldur'a sendika grevle girecek

Kocaeli Çayırova'da bulunan Baldur Süspansiyon fabrikasında Birleşik Metal-İş sendikası 25 Aralık günü greve çıktı. Baldur Süspansiyon patronu yıllardır fabrikaya sendika sokmamak için büyük bir uğraş veriyor, her türlü baskı yapıyordu. Yetki itirazının ardından mahkemeler tarafından uzatılan ve baskı dolu dört yıla yayılan süreç, nihayet yetkinin kesinleşmesine ve greve kadar geldi.

İşçiler grev kırıcılara geçit vermedi

Baldur'da grev alışıldık bir toplu pazarlık sürecinin ardından başlamadı. Baldur patronu sendikaya asgari ücret dışında bir teklif dahi sunmayarak baştan saldırgan bir tutum benimsedi. Sendikayı tanımayan ve grevi kırarak sendikayı da fabrikadan atmaya odaklanan bir yol izledi. Türk Metal sendikasını içeride sarı sendika olarak örgütlemeye kalktı. Grev kararının ardından işçi alımı yaparak grev oylamasında "hayır" çıkması için uğraştı. Sonra da bu işçilerden grev kırıcılık yapmasını istedi. İşçilere çok gördüğü

paraları grev kırıcılık yapması için satın aldığı işçilere verdi.

Patron son saldırısını da grevin başlayacağı 25 Aralık gününün ilk saatlerinde fabrikaya grev kırıcıları sokarak yaptı. Patronun yasadışı şekilde grev kırıcı işçileri fabrikaya getirmesine işçiler haklı ve kararlı bir tepki gösterdi. Polis gece yarısı fabrikanın önünde bulunan işçileri sokağa çıkma yasağını bahane göstererek dağıtmaya çalıştı. Yine de tüm baskılara rağmen işçiler grev kırıcıların işbaşı yapmasına müsaade etmedi. Ancak bu sefer de ne yasanın ne de haklının yanında olan ama patron ne zaman çağırsa elinde copuyla koşarak gelen polis, dört işçiyi ve Birleşik Metal-İş 2 no.lu Şube Baş-

kkanı Necmettin Aydın'ı gözaltına aldı.

Baskılar işçileri yıldıramayacak! Grev kazanacak!

İşte bu zor koşullarda ve engelleri bir bir aşarak greve çıkan Baldur işçilerini yine zorlu bir grev süreci bekliyor. Grev çadırını kaldırtmak için baskı uygulayan polis, grev öncesinde olduğu gibi grev sırasında da patronun taşeronu gibi davranacağını gösterdi. Ancak bunlar artık beyhude çabalar. Baldur işçisi ekmek, onur ve hürriyet için çıktığı bu yolda mutlaka kazanacak, Baldur Süspansiyon'a sendikayı da grevle sokacak ve mücadelesini örgütlü bir şekilde sürdürecektir.

Çorum'da Ekmekçioğulları işçileri sendikalaşma hakkı için mücadele ediyor

Çorum'da bulunan Ekmekçioğulları Metal fabrikasındaki işçiler daha iyi koşullarda çalışmak için anayasal haklarını kullandılar ve DİSK/Birleşik Metal-İş sendikasında örgütlendiler. 4 Aralık'ta yetki belgesinin gelmesinin ardından sendika yönetimi Ekmekçioğulları patronu Rüstem Ekmekçi ile bir görüşme gerçekleştirdi. Bu görüşmede işçilerin anayasal haklarına saygı duymadığını açıkça ifade eden patron "işçi kıyımı" yapacağını söyledi. İlk olarak 8 Aralık'ta 28 işçi ile başlayan saldırı ile toplamda 88 işçi işten atıldı.

İşten atılmaların üzerine fabrikadaki bütün işçiler üretimi durdurdu, atılan işçiler fabrika önünde mücadeleye başladı. Fabrikanın avukatı işçilerin yanına gelerek işbaşı yapabileceklerini söyledi. Ancak ertesi gün fabrikaya giden işçilere sadece henüz işten atılmamış olanların işbaşı yapabileceği ifade edildi. Fabrika patronu işçileri bu şekilde bölebileceğini düşünürken işçiler işten atılanların tamamı işe alınmadan işbaşı yapmayacaklarını ifade etti ve fabrika önündeki direniş alanına dönerek mücadelede kararlı olduklarını gösterdiler.

Sendika bu haksızlığın son bulması için 16 Aralık'ta Çorum Kadeş Barış Meydanı'nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Ekmekçioğulları fabrikasındaki direniş fabrika önüne kurulan direniş çadırında devam ediyor.

Pandemi döneminde işten atmanın yasak olmadığı bu şekilde bir kez daha görüldü. Patron basına yaptığı açıklamayla pişkince sendikal nedenle işten atmadıklarını söylüyor ama diğer taraftan da sendikanın yetkisine itiraz etmekten geri durmuyor. İş Kanunu'nun 25/2. maddesini (ahlak ve iyi niyet kurallarına uymayan haller ve benzerleri) gerekçe göstererek sendikalaşma hakkını engellemeye çalışan patrona karşı Ekmekçioğulları işçileri tüm işçiler geri dönene, fabrikaya sendika girene kadar mücadelede kararlı olduklarını belirtiyorlar. Ekmekçioğulları Metal'e sendika girecek, zafer direnen işçilerin olacak.

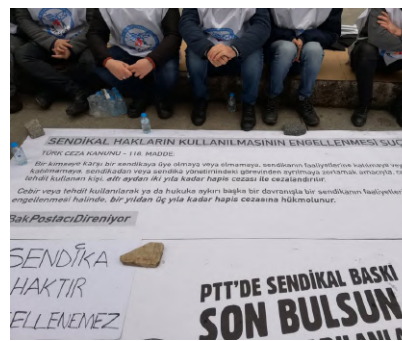
PTT'de çalışan taşeron işçiler sendikal baskıya karşı direnişte

PTT'ye bağlı çalışan taşeron işçiler, kurumun tüm yükünü taşımalarına rağmen kendilerine üvey evlat muamelesi yapılmasına, kurumdaki en düşük ücreti almalarına ve mobbinge karşı daha iyi şartlarda çalışmak, daha iyi bir ücret alabilmek için 2019 yılında PTT-Sen'i ve PTT Kargo Sen'i kurarak örgütlenme çalışmalarını başlatmıştı.

Kısa sürede PTT-Sen'de 5 binden fazla üyeye ulaşan taşeron işçiler, Marmara ve Karadeniz bölgelerinde iki toplu sözleşme gerçekleştirdi, Ege Bölgesi'nde ise yetkiyi aldı. Yetki alındıktan sonra, taşeron şirket Park Konak A.Ş tarafından sendikaya ve

sendika üyesi işçilere baskı ve mobbing uygulanmaya başlandı. Sendikanın genel başkanının ve yönetiminde bulunan taşeron işçilerin sözleşmeleri hiçbir gerekçe gösterilmeden yenilenmedi. İstanbul'daki çalışanlar ise iş kanununun meşhur 25. maddesi bahane edilerek soruşturma açılmadan işten çıkarıldı. Bunun üzerine işçiler İstanbul, Bursa ve İzmir'de çeşitli eylemlerle mücadeleye başladı.

Şirket yönetimi, sendika üyesi işçilere "sendikaya destek olmayın, olursanız işinizden olursunuz", "PTT önünde düzenlenecek eyleme katılacak personelin şirket tarafından iş akitleri fesih edilecektir" şeklinde

mesajlar atarak işçilere yönelik baskıya ve yıldırma çabalarına devam ediyor. PTT-Sen üyesi taşeron işçiler işten çıkarılan tüm üyelerin işe iade edilmesi, sendikaya üye olan işçilere yönelik yapılan ücretsiz izin dayatmasının ve sendikal baskının son bulması talepleriyle 9 Aralık'tan beri İzmir PTT Posta İşleme Merkezi ve İstanbul Sirkeci PTT önünde sürmekte olan direnişlerine devam edeceklerini belirtiyorlar.

Yılmaz Tan

Krizde "iş dünyası sus pus" mu?

İşçi hareketinin ve solun çeşitli kesimlerine uzun yıllardır siyaset etmiş bir beklenti, bir umut kolay kolay sönmüneceği benzeniyor: Burjuvaziden demokrasi ve hukuk savunuculuğu beklentisi. Ülkenin demokratikleşmesinde emekçilerle ve ezilen toplumsal kesimlerle birlikte burjuvazinin "ilerici" kesimlerinin birlikte mücadele edebileceği umudu bu aslında. Kökeni Türkiye işçi hareketinin kuruluş yıllarına kadar giden bu beklenti günümüzde de, özellikle ekonomik krizlerin derinleştiği koşullarda, varlığını sürdürmeye devam ediyor.

Yakın zamandan çarpıcı bir örnek verelim. "Sol" iktisatçılardan Mustafa Sönmez bir yazısında "kriz büyürken iş dünyası sus pus" diye sitem ediyor (*Al Monitör*, 08.11.2020). TÜSİAD'dan MÜSİAD'a, TOBB'a kadar patronların kurumlarının Erdoğan'ın "tek adam rejiminde" sindirildiklerini, kaderine razı bir şekilde durumu izlediklerini belirttikten sonra şöyle diyor: "Erdoğan'a servetleri hızla eriyen iş dünyasının daha ne kadar sessiz kalacağı, muhalefet partilerine ilgi gösterip göstermeyeceği merak ediliyor." Aynı dönemde kendisiyle yapılan bir söyleşide de (dergi. sendika64.org, 15.11.2020) "Siz sermaye örgütlerinin hükümet karşısındaki sessizliğinden söz etmişsiniz. Aslında çok yumuşak bir şekilde beklentilerini dile getiriyorlardı. Şimdi Naci Ağbal'ın ve Lütfi Elvan'ın atamalarından sonra da memnuniyetlerini dile getiriyorlar" sorusuna şöyle cevap veriyor: "Onların 'wishfull thinking'; yani hiçbir şeydence bu iyidir. Bir sözcüleri var mesela, Prof. Selva Demiralp. 19 Kasım'da 600 baz puanlık faiz artışı cepte gibi bir yazı yazmış Yetkin Report'a. **Wishfull thinking** yani 'keşke olsa' diye bakıyorlar."

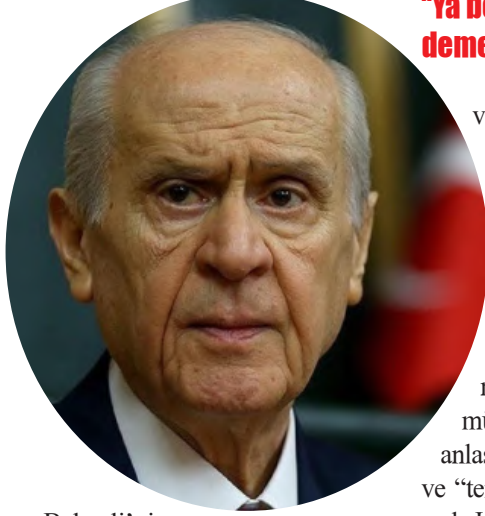
Sönmez'in yukarıda alıntılıdığımız satırlarında gizli, "ilerici" burjuva çevrelerden demokrasi mücadelesi umudu karşısında duyulan hayal kırıklığı ve öfkeyi bir kenara koyalım. İnsan sormadan edemiyor; Mustafa Sönmez nerede yaşıyor? Sönmez, Erdoğan'ın Türkiye'de ekonominin bir çöküşün eşğine geldiği her dönemde olduğu gibi yine büyük burjuvaziye "el uzattığını", Hazine ve Maliye Bakanı Elvan ile Adalet Bakanı Gül'ü TOBB, TÜSİAD ve MÜSİAD ile görüşmeye, "iş dünyasının taleplerini dinlemeye" gönderdiğini, yabancı yatırımlar ve yargı reformu konusunda onlara danıştığını, bu görüşmelerde patronların esnek çalışmaya kalıcı mevzuatı da içeren bir "çok tedavi" istediklerini, 9 ay evvel yapılan salgın zirvesinde ekonomik tedbirleri açıklarken Erdoğan'ın TOBB Başkanı Hisarcıklıoğlu'na bakarak "neşen yerinde" dediğini, krizden çıkışta yabancı sermayeye bel bağlamış Türkiye burjuvazisinin Avrupa ile ilişkileri geliştirmesi yönündeki talepleri üzerine Erdoğan'ın "ülkemizi riski az, güveni yüksek, kazancı tatminkâr bir cazibe merkezi haline getirmekte kararlıyız" dediğini, "keşke olsa" diye dalga geçtiği TÜSİAD iktisatçısının 600 baz puanlık faiz artışı beklentisinin son Merkez Bankası toplantısında yapılan faiz artırımını ile hemen gerçekleştiğini bilmez olur mu? Üstelik Sönmez örneğin TÜSİAD'ın önde gelen ailelerinden Koç'ların muhalefet partilerine ilgi göstermekten imtina etmediğini, Ömer Koç'un geçen sene İstanbul Büyükşehir Belediye seçimlerinin sonuçlarının açıklanması aşamasında Ekrem İmamoğlu'nu üstelik iki kez ziyarete gittiğini, daha geçen hafta Ali Koç'un Fenerbahçe "şapkası" ile de olsa, İYİ Parti başkanı Akşener'i ziyaret ettiğini de biliyordur; duymuştur.

Sönmez bir de "servetleri hızla eriyen iş dünyası"ndan bahsediyor. El insaf! Sırf geçtiğimiz bir yılda, özellikle de salgın sürecinde dünya ekonomisinin daralmasının etkisi altında, Türkiye burjuvazisinin kârlarında birinci ve ikinci çeyrekte görece (sektörden sektöre değişen) aşınmadan belki söz edilebilir; ancak üçüncü çeyrekte bariz bir toparlanma söz konusu. Türkiye'nin önde gelen şirketlerinin borsa performanslarına bakıldığında, 2020 yılının üçüncü çeyreğinde bir önceki yılın aynı dönemine göre en yüksek kâr artışı, büyük bankaların (yüzde 54.1) ve holdinglerin (yüzde 58.2) yanı sıra dayanıklı tüketim (yüzde 250) ve otomotiv (yüzde 167.2) sektörlerinde gerçekleşmiş. Patronların bu kâr artışını son 1 yıldaki emekçilerin aşırı sömürsü üzerinden elde ettikleri aşıkâr değil mi? Erdoğan'ın baskıcı rejimi Türk burjuvazisinin sorumlu olduğu bu krizin faturasını ("acı reçete") işçi sınıfına çıkarmak bakımından pek maharetliyen patronlar daha ne konuşsun? AKP hükümeti "can güvenliğinden önce kâr güvenliği" politikası izliyorken, sendikalı oldukları için işten çıkarılan ya da ücretsiz izne gönderilen işçilerin mücadelelerinin önünü kesmek için her daim fabrika önünde iki otobüs çevik kuvveti hazır bekletiyorken "iş dünyası" daha ne konuşsun?

Sönmez gibi "daha demokratik" bir yönetim olsa emekçilerle sermaye sınıfının arasında ortak çıkarlar bulunabileceğini yıllardır vaaz edenlere sormak lazım. Asıl sizin politikanız "wishfull thinking", yani "keşke olsa" olmasın?

AKP ve MHP'nin ortak derdi:

Türkü ve Kürdü birlikte ezen istibdadı sürdürmek

Bahçeli'nin

HDP'nin kapatılması için yaptığı çağrı, AKP parti kapatmaya karşı olduğu için iktidar içinde kısa süreli bir fikir ayrılığı yarattı. Daha sonra Demirtaş'ın tutukluluğu ile ilgili Avrupa İnsan Hakları Mahkemesinin verdiği karar, istibdadın koalisyon ortaklarını tekrar tek ses olarak birleştirdi. AKP ve MHP en yüksek perdeden HDP'yi ve Demirtaş'ı terörist olarak yaftalıyor. Yüksek dozda şovenizm içeren bu salvoların içinde çok sayıda iftira da yer alıyor. Üstelik ne HDP'nin ne de Demirtaş'ın kendisini savunmasına fırsat veriliyor. HDP'ye tam bir medya ambargosu uygulanıyor. Demirtaş ise ancak avukatları aracılığıyla düşüncelerini dört duvar dışına çıkarabiliyor. HDP'ye ve Demirtaş'a yapılan haksızlıklara karşı çıkmaya yeltenenler de terörist ve vatan haini suçlamasından aynı şekilde nasiplerini alıyorlar.

"Ya bendensin ya terörist" demeyi Bush'tan öğrendiler

Bu şovenist propaganda "yerli ve milli" denerek piyasaya sürülse de biz bu siyaset tarzını Irak işgali sürecinde ABD Başkanı George W. Bush'tan biliyoruz. Bir anlamda bu siyasetin etiketinde "made in USA" yazmaktadır. Bush da tamamen haksız bir konumdaydı ve daha sonra tümüyle temelsiz ve iftira olduğu anlaşılacak "kitle imha silahları" ve "terörizmi destekleme" suçlamasıyla Irak'ı işgal etmek üzere hazırlık yaparken gerçekleri konuşan herkesi terörizmi desteklemekle itham ediyordu. Elbette ki Bush'un derdi ne terörle ne de kitle imha silahlarıyla mücadele idi. Zira kendisi hem dünyayı defalarca yok edecek kadar fazla kitle imha silahı sahibiydi hem de bölgede nükleer, kimyasal ve biyolojik silahların hepsine sahip tek ülke olan İsrail'e hamilik yapmaktaydı.

İktidarın söylediğiyle yaptığı çelişiyor

Tutukluluğu devam eden Demirtaş, hakkındaki iddialara bir tweet dizisiyle teker teker cevap vermişti. O dizide teker teker resimlerle, belgelerle, videolarla çürüttüğü iddialar bugün iktidar adına konuşanlar tarafından kanıtlanmış ve kesinleşmiş suçlar olarak anlatılıyor. HDP'nin kapatılmasına karşı çıkanlar, hatta bunu yapan AKP yöneticileri olduğunda dahi, açık ya da ima yoluyla

terörü savunmakla itham edilebiliyor. Oysa HDP ile PKK eşittir diyen aynı kişileri, aynı AKP'yi, aynı MHP'yi İstanbul seçimlerinde PKK örgütünün Genel Başkanı Abdullah Öcalan'ı savunurken görmedik mi? Hatta Bahçeli çıkıp HDP'yi, Öcalan'ın sözünü dinlememekle dahi eleştirmişti. Devletin hakkında kırmızı bülten çıkarttığı Osman Öcalan da aynı süreçte TRT'ye çıkarılmıştı. Demek ki konu PKK falan değil. Eğer Cumhuriyet İttifakı'nın iktidarda kalmasına yarayan sözler söyleyecek ve siyasi bir tutum takınacaksanız tüm kapılar ardına kadar açılıyor. Demek ki sorun ne PKK ne de terör... Mesele Cumhuriyet İttifakı'nın iktidara tutunması.

En büyük suç Cumhuriyet İttifakı'na seçim kaybettirmek

24 Haziran 2018 seçimlerinde 5 milyon 800 bin oy alıp 67 milletvekili çıkararak meclise üçüncü parti olarak giren HDP'den ve aynı seçimde cumhurbaşkanı adayı olarak 4 milyon 200 bin oy alan Selahattin Demirtaş'tan bahsediyoruz. Aynı kitlenin son yerel seçimlerde İstanbul ve Ankara başta olmak üzere birçok büyükşehirde Cumhuriyet İttifakı'nın kaybetmesinde ne kadar etkili olduğunu biliyoruz. İşte dert budur. HDP'nin kapatılması, kapatılmayıp yöneticilerinin tutuklanması, mecliste grubu olan diğer partilerle birlikte HDP'ye de verilen hazine yardımı kesilmesi, iktidar cephesinde tartışılan bu yöntemlerin hepsi tek bir amaca yö-

nelik farklı araçlardır. HDP ve genel olarak Kürt siyaseti üzerindeki baskıyı arttırarak bu hareketin etkisini kırmak, mümkünse bölüp içinden Cumhuriyet İttifakı'yla daha uyumlu bir muhafazakâr parti çıkarmak istiyorlar. Biz Kürtlere değil teröre karşıyız diyorlar ama yaptıklarını Kürt halkı tamamen kendisine yönelik bir baskı ve sindirme politikası olarak görüyor.

"Biz terörist değiliz!"

Ancak bu baskı ve sindirme sadece Kürt halkını ve Kürt siyasetini etkilemiyor. HDP'ye verilen hazine desteğine öfkelenirken milletin birikimlerinin yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekilmesini unutmamanın kime yararı var? HDP eninde sonunda bir muhalefet partisi. Emekçi halkın, çektiği ekonomik zorlukların, yolsuzlukların, insan kayırmanın, sokakta, işyerinde, mahkemede sürekli haksızlığa uğramanın hesabını doğal olarak iktidardan sorması gerekmez mi? İstibdad kendisini iktidardan indirecek tek güç olan emekçi halkı şovenizmle zehirleyerek emekçi halkın öfkesinin hedefini saptırıyor. Sonra da Kürdün sırtına vurduğu copun aynısını hakımı arayan Türk emekçisinin başına indiriyor. Ekmeği için mücadele ederken polislin jandarmanın dövdüğü işçi feryat ediyor: "biz terörist değiliz"! Hakımı arayan Türk de Kürt de terörist değil... Devletin dayacağı yiyen, terörist olduğundan değil, bu

düzen mazlumunu ezerek ayakta kaldığından yiyor.

Zincirlerimizi birlikte kıracağız!

O yüzden Kürt halkı kadar Türk emekçisi de HDP'nin kapatılmasına karşı çıkmalı, Demirtaş'ın özgür olmasını istemeli. HDP'ye ve Demirtaş'a oy vermek için değil, Türk ve Kürt emekçisinin omuz omuza zulme karşı bükülmez bir güç oluşturması için gereklidir bu. Biz HDP'nin ve Demirtaş'ın yanlış siyasetine karşı tavrımızı sürdürürüz, onlara oy çağrısı da yapmayız, hatta Amerikan muhalefetine yedeklendikleri, burjuva düzen siyasetinin parçası oldukları ölçüde karşılında mücadele de ederiz. Bu mücadelede kazanmak için Kürt halkına yapılan baskılara karşı çıkmak şarttır. Çünkü

Ekonomi batıyor, yolsuzluklar ayyuka çıkıyor, istibdad rejimi sıkışıyor

Emekçi halk ABD'ye de, Amerikan muhalefetine de, cemaate de bel bağlamadan tüm yolsuzlukların üzerine gitmeli, kitlesel mücadele yöntemleriyle milletin gasp edilen kaynaklarının hesabını sormalıdır. Elbette ki bu hesap soruş beşli çeteyle de gündemdeki yolsuzluklarla sınırlı kalmayacak. Koç Holding ve Shell'e Danıştay kararları yırtılarak peşkeş çekilen Tüpraş'ın özelleştirilmesi de sorulacaktır. Emperyalizmin üsleriyle ve dolarıyla Türkiye'ye vurduğu zincirin hesabı da. Bu zincirin, Amerikan muhalefatinin iktidarla birlikte ortak olduğu her halkasının da.

Ekonomideki kötü gidişat Erdoğan ve iktidarını siyasi olarak sıkıştırmaya devam ediyor. Emekçi halk açlık sınırındaki asgari ücretle ve her gün artan hayat pahalılığı ile boğuşuyor. Sarayın günlük 10 milyon liralık harcamasından yandaş müteahhitlere sağlanan haksız kazançlara, devletin sayısı ve lüksü her geçen gün artan makam araçlarından Erdoğan'ın mal varlığına kadar her şey, halkın gözüne giderek daha fazla batmaya başladı. Tabii ki muhalefet de eleştirilerini bu alanda yoğunlaştırmaya yöneldi.

Koalisyon içinde faturayı kim ödeyecek kavgası

Bahçeli'nin "askıda ekmek" kampanyasından başlayarak HDP'nin kapatılması tartışmasıyla devam eden siyasal pozisyonu da fiili koalisyonunda Erdoğan'ı "ekonomiyi batıran" kendilerini ise "terörü bitiren" konumunda sunmayı amaçlıyor. Özellikle Süleyman Soylu bu konuda Bahçeli ile oldukça paralel bir konum alıyor. AKP içinden HDP'nin kapatılma-

sına açıktan destek veren o oldu. Süleyman Soylu, HDP ve CHP ile doğrudan siyasi polemik içine giren tek bakan olarak da öne çıkıyor. Bunlar olurken Soylu'nun gayriresmi basın sözcülüğünü yapan Hadi Özişik ve grubunun "esnaf perişan" söylemiyle bu kampanyaya katılması son derece ilginç. Soylu'nun muhalefet içindeki sözcüsü gibi davranan gazeteci İsmail Saymaz da Soylu'nun hükümet içinde ayrı ve güçlü pozisyonunu vurgulayan yorumlarıyla dikkat çekiyor.

Yarı askeri rejimin Erdoğan etrafındaki sivil kanadı ile Soylu, Akar, Fidan ve dışarıdan da Bahçeli'nin oluşturduğu askeri kanadı arasındaki çelişkiler açısından şaşırtıcı olmayan gelişmeler bunlar. Tabii ki istibdadın düşman kardeşlerinin önceliği birlikte ve

Cumhuriyet İttifakı çatısı altında iktidara tutunmaktır. Ancak ekonomik kriz, salgın, dış politika krizleri derken altlarından kayan zemini görüyor ve birbirleri karşısında konum almaya da ihmal etmiyorlar. Erdoğan reform, Türkiye

ittifakı gibi söylemlerle, koalisyon ortaklarına vazgeçilmez olmadıklarının zaman zaman hatırlatsa da askeri kanat HDP tartışmasında olduğu gibi şovenizmi yükselterek ve terör kartını kullanarak Erdoğan'a geri adım atılabiliyor. İstibdad cephesindeki bu çelişkiler

iktidarın dışına düşmüş düzen içi güçlerin, cemaatin ve Amerikan muhalefatinin iştahını kabartmakta. Oysa daha önce cemaatin tetiğini çektiği yolsuzluk operasyonlarında gördüğümüz gibi düzen içi hesaplaşmalardan emekçi halkın lehine sonuçlar kendiliğinden çıkıyor.

Emekçi halk hepsinin hesabını sormalıdır

Ne olduğu belirsiz hacker gruplarının tweetlerine, eski bakanların işaat tehditlerine, cemaatin tapelerine gelinceye kadar devletin Sayıştay raporları ortada duruyor. O raporlarda tüm ihalelerde yüklenici firmalara şartnamelere uygun olmayan biçimde yüz milyonlarca liranın aktarıldığı yolsuzluklar kalem kalem yazıyor. En son olarak beşli çeteden (Cen-

giz Holding, Kalyon Holding, Limak Holding, Kolin Holding, Makyol Holding) Cengiz İnşaat'a Ovit Tüneli ihalesinde 19 bin liralık iş için 17 milyon lira ödendiği de Sayıştay raporları ile tespit edildi. Ancak ihale yasasını 18 yılda 191 kez değiştiren AKP iktidarı, Sayıştay'ın da denetim yetkilerini tırpanlamış ve tespit edilen yolsuzlukların yargıya taşınmasının önünü de tıkamış durumda.

Emekçi halk ABD'ye de, Amerikan muhalefetine de, cemaate de bel bağlamadan bu yolsuzlukların üzerine gitmeli, kitlesel mücadele yöntemleriyle milletin gasp edilen kaynaklarının hesabını sormalıdır. Elbette ki bu hesap soruş beşli çeteyle de gündemdeki yolsuzluklarla sınırlı kalmayacaktır. Koç Holding ve Shell'e Danıştay kararları yırtılarak peşkeş çekilen TÜPRAŞ'ın özelleştirilmesinin hesabı da sorulacaktır. Emperyalizmin üsleriyle ve dolarıyla Türkiye'ye vurduğu zincirin hesabı da. Bu zincirin Amerikan muhalefatinin de iktidarla birlikte ortak olduğu her halkasının da.

Dış politikada gergin takvim nasıl geçecek?

2021 yılının ilk aylarında ABD ve AB ile ilişkilerde iktidarı zorlu bir süreç bekliyor. 20 Ocak'ta Joseph Biden ABD'de resmen görevi devralacak. Elleri de olsa ABD'ye gidip Trump için oy kullanacak AKP iktidarı açısından, Biden'la iyi ilişkiler kurma niyetini beyan etse de bu çok da kolay olmayacak. Masada sadece Türkiye'nin Rusya'dan aldığı S-400 füzeleri yok, PYD ile ilişkiler, Kıbrıs, Doğu Akdeniz, Halkbank davası hepsi ABD ile Türkiye arasında birer sorun başlığı. Ve bu başlıklarda Erdoğan, işler zora girdiğinde suçu Obama'ya atan ve Erdoğan'la laubalilik seviyesinde iyi geçinerek istediklerini yaptırın bir Trump ile değil, açıkça Türkiye'deki muhalefeti desteklemeliyiz diyen Biden ile muhatap olacak.

Halka nutuk, emperyaliste lobi!

17 Şubat'ta yapılacak NATO liderler zirvesi bu anlamda yine gerilimin yükselebileceği bir ortam vad ediyor. Trump'ın Dışişleri Bakanı olan Pompeo bile en son yapılan zirvede mevkidaşı Mevlüt Çavuşoğlu ile neredeyse ağız dalaşına girmişti. NATO zirvesi, ABD ve Türkiye arasındaki sorunların yanında Avrupa Birliği ile Doğu Akdeniz eksenli gerilimlerin de bir sahnesi olacak. Bu zirvenin, 25-26 Mart'ta Avrupa Birliği'nin Türkiye'ye yönelik yaptırımları tartışacağı zirvenin öncesindeki bir muharebe alanına dönüşme ihtimali de söz konusu. Bu takvim işlerken iç politikada bol bol milliyetçi nutuklar dinleyeceğiz. Dışişleri, MİT, Cumhurbaşkanlığı, sermaye örgütleri vb. ise ABD ve AB ile arayış bulmak için perde arkasından yoğun bir diplomasi sürdürecektir. Tabii ki bu süre içinde gerilim ne kadar artarsa artsın Erdoğan ve ortaklarının Batı emperyalizminin stratejik çıkarlarına ve kırmızı çizgilerine basmamaya azami özen gösterdiklerini göreceğiz. Ne İncirlik'in kapatılması gündeme gelecek ne de Türkiye'nin NATO'dan ya da AB ile Gümrük Birliği'nden çıkması.

Erdoğan'ın Batı'da güvendiği dağlara kar yağmaya başladı

Erdoğan, Suriye'de, Libya'da ve Kafkasya'da epey destek aldığı, silah sanayii programlarında yoğun işbirliği yürüttüğü ve son olarak serbest ticaret anlaşması imzaladığı İngiltere'nin ve Merkel henüz görevi halefine bırakmadan Almanya'nın arabuluculuğuna güveniyordu. Ama bu alanlarda da işler iktidarın istediği gibi gitmiyor. Alman askerlerinin NATO görevi kapsamında Libya açıklarında bir Türk gemisine silahlarla çıkıp arama yaptığı kriz tatlıya bağlanmış değil. İngiltere ise AB'den çıkmasına rağmen, Türkiye'nin Kıbrıs açıklarında sondaj çalışmalarına karşı AB'nin yaptırım politikalarını sürdürüleceğini belirten bir yasa kabul ederek Erdoğan'a açık çek sunmadığını gösterdi.

Doğu Akdeniz'de geri çekiliş sürüyor

Bir dönem halka milliyetçi destanlar anlatılan Libya'da da Türkiye'nin geri çekilişi sürüyor.

Türkiye'nin desteklediği Sarraç hükümeti Libya'daki geçiş sürecini Batı emperyalizminin gözetiminde ve Fransa, İngiltere ve Amerika'nın çizdiği çerçevede yürütmekte kararlı gözüküyor. Türkiye'nin üzerine oynadığı Libya İçişleri Bakanı Fethi Başağa gittikçe kenara itiliyor. Son olarak Trablus'taki milisler de onun elinden alındı. Doğu Akdeniz'de Oruç Reis'i donanma eşliğinde son daja göndermek ve gerekirse çatışırız diyerek el yükseltmek de önceki gibi kolay olmayacak. Zira Türkiye'nin ABD ile yaşadığı sorunlar yüzünden F-35 programından çıkarılmasına, Almanya'nın Altay tanklarına, Kanada'nın SİHA'lara motor tedarikini kesmesine karşılık Yunanistan'a adeta silah ya-

İsrail'le arabuluculukta sürpriz isim

Akdeniz'de askeri dengenin kendi aleyhine bozulduğunu gören iktidar cephesinde iki çözüm yolu tartışılıyor. Bunlardan bir tanesi Türkiye'nin Rusya ile ittifaka gitmesi ki Perinçek ve az sayıda emekli asker dışında bu seçeneği savunan yok. Onların da önce, Türkiye-Ukrayna yakınlaşmasını engellemesi gerekiyor. Onun yerine revaçta olan çözüm İsrail'le arayışla, eski günlerdeki gibi ABD nezdinde Siyonist lobiyi Yunanistan ve Ermeni diasporasının tezleri karşısında yeniden kazanmak. İsrail'le ilişkilerin düzeltilmesinde arabuluculuk yapması için umut bağlanan kişi kim dersiniz? Bu kişi Azerbaycan'ı Kafkasya'daki Mossad üssüne dönüştüren İlham Aliyev'den başkası değil! Biz Türkiye Kafkasya'da NATO'nun ve İsrail'in oyununa ortak oluyor derken tam da bu kirli ilişkilerden bahsediyorduk.

Batı emperyalizminin ikiye bölünmesi

Türkiye'deki iktidarın ikiye bölünmesi siyaseti apaçık ortada ama emper-

yalist merkezler de aynı şekilde ikiye bölünmüş bir politika izliyor. Türkiye ile ilgili demokrasiden, insan haklarından bahsederken tam bir ikiye bölünmüş içerisindedir. Örneğin Demirtaş ve Kavala'nın tutukluluğu, ABD ve AB ile Türkiye arasında tam bir rehine pazarlığının konusu ve bu pazarlıkta Türkiye'den istenen özgürlük, demokrasi ya da insan hakları değil. Demirtaş ve Kavala mutlaka bir aşamada serbest bırakılacak ama bu, Erdoğan'ın Türkiye'yi Amerikan ve Avrupa sermayesine ucuz emek gücü cenneti olarak sunmasını, Türk ordusunu Akdeniz'de, Ortadoğu'da, Kafkasya'da emperyalizmin taşeronu olarak kullandığını nihayet

Erdoğan'ın Rusya ve Çin'e karşı emperyalist kuşatmadaki görev yerini almasını perdeleyen sembolik bir gelişme olacak sadece. Tüm bunları yaparken Erdoğan'ın bir yandan da milliyetçi ve şoven propaganda sarılmasına yine ses çıkartmayacaklar. Zira bu propaganda, yedi düvele karşı duran Erdoğan efsanesi kılığında iç cepheyi sağlam tatalım aldatmacası eşliğinde işçi ve emekçi milyonları istibdadın zulmüne razı etmeye, rıza göstermeyenleri de terörist ilan edip zapturapt altına almaya yarıyor. Emperyalist merkezlerden dolar ve avro akmaya devam edecekse, Türk askeri emperyalist siyasetin taşeronu olacaksa, istibdadın Türkü ve Kürdüyle emekçi halkı nasıl ezdiği Batı'nın hiç derdi olur mu?

İstibdadın "iç cephe" yalanına karşı işçi cephesi ve halkların kardeşliği

İşte bu yüzden istibdadın ikiye bölünmüş siyasetini deşifre etmeli, "iç cephe" edebiyatının karşısına sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı birleşik işçi cephesiyle ve halkların kardeşliğini savunarak Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, emperyalist üslerin kapatılmasını, doların avronun hâkimiyetine son veren bir işçi ekonomisini yükselten bir programla çıkarıyoruz.

Levent Dölek

Türkiye'nin eksenini kayıyor mu?

ABD başta olmak üzere Batı emperyalizmi ile Türkiye arasında ciddi sürtüşmelerin ve gerilimlerin yaşandığı bir ortamda sorulması gereken soru şudur: Bu çelişkilerin niteliği nedir, bu çelişkiler Türkiye'nin Batı emperyalizmi ekseninden çıkmasına neden olmuş mudur ya da olacak mıdır? Türkiye'deki iktidarın ABD emperyalizmi ve genel olarak NATO'nun bölgesel ve küresel çıkarları ile çelişen stratejik (taktik değil stratejik!) herhangi bir adım atmışlığı var mıdır? Örneğin Türkiye'de yatırımları bulunan ABD ve Avrupa sermayesinin stratejik çıkarlarına dokunulmuş mudur? Doların ve avronun ekonomi üzerindeki hâkimiyetine halel getirecek bir adım atılmış mıdır? Askeri ve diplomatik alanlarda da Türkiye'nin NATO üyeliği, ev sahipliğini yaptığı İncirlik üssü, Kürecik radar üssü gündeme gelmiş midir? Erdoğan başta olmak üzere iktidar cephesinden İsrail'e yapılan onca hakaret ve suçlamanın içinde bu korsan devletin meşruiyetini sorgulayan tek bir ifade çemiş midir? İsrail'le ticaret hacmi bu dönemde azalmış mıdır yoksa rekorlar mı kırmıştır? Bu süreçte Türkiye ve İsrail askeri anlamda sıcak bir çatışma içine hiç girmiş midir yoksa Suriye'de Esad'a karşı olduğu gibi Karabağ savaşında da Ermenistan'a karşı İsrail ile ortak bir cephe mi buluşmuştur?

Devam edelim...

Rusya ile sözum ona ittifak edildiği söyleniyor. Peki bu süreçte Türkiye, Ukrayna ve Kırım meselelerinde bırakın emperyalizmin kırmızı çizgilerini aşmayı bu çizgilerin gönüllü muhafızlığını yapmıyor mu? En önemlisi de şu: Batı ittifakının Türkiye dışındaki herhangi bir üyesi Rusya ile vekâlet savaşı olarak değil doğrudan kendi resmi ordusuyla sıcak çatışma içine girmiş midir? Örneğin 2018 Nisan'ında Esad'ın kimyasal silah kullandığı gerekçesiyle ABD, İngiltere ve Fransa'nın düzenlediği füze saldırısında dahi Rusya önceden uyarılmış ve Ruslar vurulacak yerlerden çekilmişti. Rus uçakların Türk F-16'ları tarafından düşürülmesine ya da İdlib'teki Rus bombardımanında 36 Türk askerinin öldürülmesine benzer bir olay Suriye'de yaşanmış mıdır? Türkiye'nin İran'la ilişkilerinde de durum farklı değildir. Batı emperyalizminin hatta İsrail'in de İran'a karşı en önemli stratejik kozu Türkiye olmaya devam etmektedir. İran bunun sonuna kadar farkında olduğunu Erdoğan'ın Bakü'de okuduğu şiire verdiği sert tepki ile gösterdi. Böylece Kafkasya'da İsrail'le birlikte neler yaptığını ve nelerin peşinde olduğunu gördüğünü en açık şekilde ifade etmiş olmadı mı? Türkiye'de de iktidar cephesi, bazı ulusalcılar hariç büyük çoğunluğu ile İran'a karşı mezhepçi refleksi canlı tutmaya özen göstermiyor mu?

Cevapları kendi içinde olan bu sorular bize Türkiye'nin Batı emperyalizmi ekseninden Rusya, İran ya da Avrasya eksenine falan kaymadığını açıkça gösteriyor. Peki ne oluyor? Hiçbir şey olmamışsa bile mutlaka bir şey olmuş olmalı ki Batı'nın emperyalist merkezleri Erdoğan ve iktidarına karşı bu kadar celalleniyor. O hâlde Batı emperyalizminin bakış açısından da tezimizin sağlamsını yapmamız gerekiyor. ABD'nin Suriye ve Irak özel temsilciliğini yapan James Jeffrey, Al Monitor'a verdiği röportajda Türkiye'deki Amerikan üsleri ve askeri varlığının stratejik önemini vurguluyor ve Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve Karadeniz'de onlar olmadan yapamayız diyor. Türkiye'nin, ABD'nin "büyük sorun" olarak gördüğü Rusya ve İran'ın doğal rakibi olduğunu belirten Jeffrey, iktidarın "büyük oyunu bozduk" dediği askeri operasyonlar için bakın nasıl düşünüyor: "Erdoğan'ın sadece son 8 ayda İdlib'te, Libya'da, Dağlık Karabağ'da yaptıklarına bakın, Rusya ve müttefikleri bu üçünün hepsinde kaybeden olmuştur..." Ama S400! Ama Astana süreci! Bakalım tüm bunlar Londra'dan nasıl gözüküyor? Bu seferki tanışımız İngiliz gizli servisi MI6 başkanlığından Dışişleri Bakanlığına geçen Richard Moore: "S-400'lerin alınması ile Türkiye'nin NATO'dan uzaklaştığı görüşü tamamen absürt. Türkiye, NATO'nun vazgeçilmez bir üyesidir. Bu, Türkiye'nin egemenliğinden doğan bir karardır, S-400 alıp almamak Türkiye'nin kararıdır." Devam ediyor Moore: "Türkiye'nin Astana Süreci'ndeki çabalarını destekledik ve destekliyoruz. Türkiye'nin Rusya ve İran'la kurduğu diyalogun çok faydalı olduğunu düşünüyoruz. Bu sürecin katılımcısı değiliz ancak Türk müttefiklerimiz tarafından bu konuda bilgilendiriliyoruz. Türk müttefiklerimiz, Suriye muhalefeti için ve Rusya ve İran'ı da bu sürece ikna etmek için çabalarını sürdüreceklerine dair güvenimiz tamdır... Türk hükümetinin ve hükümet çevrelerinin Rusya ve İran'la ilgili romantik yanılsamalar içinde olduğuna dair hiçbir işaret yok." Belli ki iktidar yandaşı kalemlerin Erdoğan'a anti-emperyalist süsü vermek için tekrarladığı hikâyeler Washington'da ve Londra'da Ezop'tan masallar olarak dinleniyor. Emperyalistler ne söylediğine değil ne yaptığına bakıyor. Kim bilir belki de emperyalizme hizmet eden eylemleri Türkiye halkına daha kolay benimsetmek için Batı ile kavga eden milliyetçi pozlarında dolaşan AKP'li Mevlüt Çavuşoğlu'nu mesela elinde bir Amerikan bayrağı eksik CHP'li Ünal Çeviköz'den daha işlevli görüyorlar.

Armağan Tulun**Büyük Madenci Yürüyüşü
30 yaşında!**

1990-91 döneminde Zonguldak'ın maden işçileri, Türkiye'nin sınıf mücadeleleri tarihine damga vuran eylemlere imza atıyordu. Büyük Madenci Yürüyüşü olarak bilinen yürüyüşün ilk adımı bundan tam 30 yıl önce, 4 Ocak 1991'de atıldı. Bu görkemli eylemi hatırlamak, sadece geçmişimizi bilmek için değil, bugüne ışık tutan sayısız dersi barındırdığı için de önemli.

Bu büyük mücadelenin tetikleyicisi, hükümet ile Genel Maden-İş sendikası arasında yapılan ve 48 bin maden işçisini kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinden bir sonuç alınmaması oldu. İşçilerin talebi, 12 Eylül sonrası yaşanan kayıpların telafi edileceği bir ücret artışıydı. Toplu sözleşme görüşmelerinin diğer tarafında ise, adeta Tekel işçilerini doğrudan muhatap alan Erdoğan gibi, dönemin Cumhurbaşkanı Turgut Özal yer alıyor ve sadece zamma karşı çıkmakla kalmıyor, madenlerin ve bütün KİT'lerin (Kamu İktisadi Teşekkülleri) özelleştirilmesini savunuyordu. 30 Kasım'da başlayan grev bu nedenle toplu sözleşmede işçilerin elindeki bir silah olmaktan daha öte bir anlam taşıyor, 12 Eylül'ün ve onun ürünü olarak Özal yönetiminin neoliberal saldırılarına karşı bir savunma hattı oluşturuyordu. İşte bu yüzden işçiler, grevin bir aşamasında hedefe Çankaya'yı koydu. 4 Ocak günü Ankara'ya doğru hareket kararının da, işçileri Ankara'ya taşıyacak otobüslerin şehre girişine izin verilmemesinin de anlamı buradadır. O gün aileleriyle birlikte 100 bini aşkın emekçi, "Silkele başkan düşecekler" sloganları ile hedefini gösteriyor, sendika başkanı Şemsi Denizler de işçilere "Arabalarımızı engellediler, arabayla gidemeyeceğiz ama ayaklarımız var, yürüyeceğiz" diye sesleniyordu.

İşçiler 8 Ocak'a kadar, barikatları aşarak, her gece bir başka kasabada konaklayıp emekçi halkla kaynaşarak ilerliyordu. 112 kilometrelik yürüyüşün ardından işçiler tam Ankara yönünde E-5'e çıkacakken önleri kesildi. 7 Ocak'ta yürüyüşe yönelik saldırıda 201 madenci gözaltına alındı. CHP'li sendikacıların arabuluculuğuyla yapılan pazarlıktan sonra sendika yönetimi, işçilerin "Ölmek var, dönmek yok" sloganlarına rağmen Zonguldak'a dönmeyi kabul etti. İşçiler Zonguldak'a dönerken sendika temsilcileri Ankara'ya gitti. Ancak bu görüşmelerden de sonuç çıkmadı. Grev 25 Ocak'ta, Bakanlar Kurulu tarafından Körfez Savaşı gerekçesi ile erteleme adı altında yasaklanana kadar devam etti. Bu kararın ardından sözleşme 6 Şubat'ta işçilerin istediklerine yakın bir orana, %147 zam karşılığında imzalandı.

Zonguldak maden işçileri, işçi sınıfının ekonomik ve siyasi talepleri arasındaki bağı görmüş, "Çankaya'nın şişmanı, işçilerin düşmanı" sloganında cisimleştirdikleri şekilde siyasi iktidarın sınıf karakterini kavramıştı. Bu yüzden "Yolumuz Ankara, hedefimiz Çankaya!", "Hükümet istifa!" gibi sloganlarla yürüyorlardı. Müthiş bir kitleselliğin yanında mücadelenin asıl bu yanını vurgulamak gerekir. Bu bağlamda şunu da hatırlayalım: Maden işçilerinin sloganları o gün değil ama bir süre sonra gerçek oldu. 292 sandalye ile tek başına iktidar olan ANAP, madencilerin eylemlerinden 10 ay sonra gerçekleşen seçimde ancak 115 sandalye aldı ve iktidardan düştü. Sendika bürokrasisi işçileri Ankara yolundan döndürerek hükümeti ipten almasa olabilecekleri düşününce çıkarmamız gereken ders açıktır: Sendikaya üye olmak yetmez, sahip çıkarak ama kontrolü bütünüyle sendika yönetimine bırakmadan denetlemek de gerek!

Zonguldak maden işçilerinin 30 yıl önce verdiği mücadele bugün hâlâ devam ediyor. Erdoğan ve AKP iktidarı, yıllardır bir yandan taşeron ve rödovans sisteminin yaygınlaştırılması, diğer yandan TTK'ya işçi alımını durdurarak özelleştirmenin zeminini hazırlıyor. Torba yasaların içine bir madde sokuşturup özelleştirmeyi gerçekleştirmeye çalışıyor. Ama olmuyor. Her seferinde işçiler bu saldırıyı püskürtüyor. Zonguldak'tan beri maden işçilerinin yarattığı mücadele geleneği, bugün haklarına sahip çıkmak için mücadele eden Somalı, Ermenekli madencilerin mücadelesinde devam ediyor. Maden işçileri "özelde öleceğimize meydanlarda ölürüz" diyor çünkü, tüm büyük iş cinayetleri özel madenlerde ve taşeronun olduğu yerlerde gerçekleşiyor. Soma'da 301, Ermenek'te 18, Kozlu'da 8, Karadon'da 30, Şırnak'ta 8 maden işçisini katleden taşerondur. İşte bu nedenle 30. yılında Büyük Madenci Yürüyüşü'nün mirasına sahip çıkmak demek, madenlerde özelleştirme planlarına son verilmesi, taşeronun madenlerden sökülüp atılması, tüm madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılması için mücadele etmek demektir.

Devrimci İşçi Partisi Merkez Komitesi:**Aşı piyasasına/karaborsasına hayır!
Bağımsız bilim insanlarının ve emekçi halkın
denetiminde ücretsiz ve zorunlu aşılama!**

Salgın hastalıklarda aşılama toplum sağlığı açısından vazgeçilmez bir önemdedir. Dünyada 1,7 milyondan fazla insanın canını alan Covid-19 salgını Türkiye'de ise resmi rakamlara göre 20 binin üstünde cana mal olmuştur. Çiçek, çocuk felci, kızamık, boğmaca, difteri, tetanos gibi hastalıklara karşı her yıl 3 milyon insanın ölümünü engelleyen aşılarda Covid-19'da da son derece önemli olacaktır. Bunun için halkın aşı konusunda tam ve şeffaf olarak bilgilendirilmesini sağlamak, aşı karşıtı hurafelerin insanları yanlış yönlendirmesine mani olmak esastır.

**Vahim tablonun sorumlusu
olanlar çözüm için halka
güven veremez**

AKP iktidarı ve Sağlık Bakanlığı bugüne kadar göstermiş olduğu pratikle tüm güvenilirliğini yitirmiş durumdadır. Ülkeyi bir anonim şirket mantığıyla yönetme iddiasındaki AKP iktidarı salgın sürecini de ticari bir mantıkla ve sermayenin kârını halkın sağlığının önüne koyarak yürütmüştür. Tüm topluma evde kal çağrısı yapılırken işçi sınıfı evde kal(a)mamıştır. Bugünkü vahim tablonun sorumlusu; turizm, hizmet sektörü ve sanayide sermayenin kârları için erken normalleşmeye giden, siyasi amaçlarla yüzbinlerce insanı bir araya toplamaktan çekinmeyen, Kurban Bayramı öncesinde halkı bilinçli şekilde vaka sayıları hakkında yanlış bilgilendiren, yaygın test yapması gerekirken sırf vaka sayısı düşük gözüksün diye test yapma protokollerini zorlaştıran iktidardır. Türkiye'yi anonim şirket gibi yöneten Erdoğan ve özel hastaneler zinciri sahibi olan Sağlık Bakanı Fahrettin Koca, iktidarın sorumluluğunda en büyük pay sahibi olanlardandır. Aşılama sürecinin doğru, güvenilir ve şeffaf yürütülmesi için Fahrettin Koca'nın istifası şarttır. Bunun yerine koltuğuna sıkı sıkıya sarılan Koca, halkın güvenini sarsmaya devam etmektedir.

**Aracı kurumlar aşı piyasasına/
karaborsasına giriş kapısıdır**

Çin'den ithal edilen aşılar da aracı kurum olmayacak dedikten sonra ithalatın Çinli şirket Sinovac'ın Türkiye distribütörü olan Keymen İlaç şirketi aracılığı ile gerçekleşeceği ortaya çıkmıştır. Sağlık Bakanlığı bu aracılığın lojistikten ibaret olduğunu açıklasa da yeni karanlık noktalar bulunmaktadır. Daha önce hastaneye gelen insanlara test yapmak için binlerden su getirilirken, AKP'li milletvekillerinin, zengin iş insanlarının piyasadan elde ettikleri testlerle gün aşırı kendilerine test uyguladıkları ortaya çıkmıştı. Şimdi aynı durumun aşılarla ilgili yaşanmayacağına hiçbir güvencesi yoktur. Ortada duran bir ticari aracı şirket ve Devlet Malzeme Ofisi'nin bu şirket üzerinden alım yapması, başka şahıs ve şirketlerin de alım yapabileceğini göstermektedir. Biontech/Pfizer şirketleriyle yapılan anlaşma ile getirilecek aşılar ve bu aşıların nasıl uygulanacağına dair de belirsizlikler söz konusudur. Aşı karşıtı farklı türdeki hurafelere son dönemde Batı yanlısı ve Çin karşıtı siyasi hurafeler de eklenmiştir. Böylece Batılı Biontech/Pfizer'in "Çin mali" aşıya karşı gayriresmi reklamı yapılmaktadır. Yoksul halkın aşı için sıra beklediği, zenginlerin ve ayrıcalıklı kesimlerin ise istediği aşığı seçip temin edebildiği bir aşı piyasasına adım adım gidüş söz konusudur.

İktidar aşıların parayla satılmayacağını açıklasa da bugüne kadar yaşanan pratik en azından bir karaborsa tehlikesi ile karşı karşıya olduğumuz göstermektedir. İktidar bir yandan aşılama politikası izlerken bir yandan iktidar yanlısı geniş bir çevrenin aşı karşıtı hurafeleri yaymakta oluşu da aşı piyasası/karaborsası oluşumunu desteklemektedir. Yaşı, sağlık durumu ya da mesleği dolayısıyla risk grubunda olanlara öncelik verileceği söylenmektedir. Zaten ilk etapta temin edilecek aşı miktarı da ancak öncelikli grupların aşılmasına yetecek kadardır. Ancak aşı zorunlu değil gönüllü olarak yapılacaktır. Bu durumda hurafeler dolayısıyla risk grubunda

olsa dahi aşı olmaktan imtina edecek her kişi aşı piyasası/karaborsası için aşı arzını arttırmış olacaktır.

TTB'nin ve sağlık emekçilerinin taleplerine kulak verin!

Aşılama sürecinin salgını önlemek şöyle dursun başlı başına bir kaosa neden olması tehlikesine karşı Türk Tabipleri Birliği'nin öne sürdüğü bir dizi talep hayati önemdedir. Aşının etkinlik ve güvenilirliğini ölçen deneylerin son aşaması olan Faz 3 sonuçları kısmen açıklanmış olan aşılar, "Acil Kullanım Onayı" verilip verilmeyeceğine sağlık sektöründe hiçbir çıkarı ve ticari ilişkisi olmayan, iktidardan bağımsız, bilim insanlarından oluşan bir kurul karar vermelidir. Bu kurulun ve onay verme yetkisi olan Türkiye İlaç ve Tıbbi Cihaz Kurumunun ilgili toplantıları internet üzerinden açık şekilde gerçekleştirilmelidir. Tüm süreç başta sağlık emekçileri sendikaları olmak üzere işçi emekçi denetiminde sürdürülmelidir.

İşçi emekçi hastalığına işçi emekçi çözümü! Emekçi halkın denetiminde ücretsiz ve zorunlu aşılama!

Bu denetim altında, güvenilirliği ve etkinliğinden emin olunan aşılar tamamen ücretsiz şekilde, evde kalamayan işçi ve emekçilerin de dâhil edildiği, risk durumuna göre yapılan bir önceliklendirmeye, hâlihazırda çiçek, çocuk felci, kızamık, boğmaca vb. aşılarında uygulandığı gibi zorunlu olarak uygulanmalıdır. Aşı karaborsası sert tedbirlerle engellenmelidir. Covid-19 çoktan bir işçi ve emekçi hastalığı olmuştur. İşçi emekçi kitleler ya salgına karşı mücadeleyi denetleyecek ya da bu sürecin bedelini hem canıyla hem de ekonomik olarak ödemeye devam edecektir. AKP iktidarının ve en önde de Sağlık Bakanlığının başlı başına bir halk sağlığı sorunu hâline gelmiş olduğu bu süreçte bir işçi emekçi hükümeti hayat memmat meselesi ve tek alternatif olarak yükselmektedir.

Mustafa Suphi'lerin ölümünün 100. yıl dönümü!

Geçtiğimiz 2020 yılına *Gerçek* gazetesi, Türkiye Komünist Fırkası'nın (TKF) 100. kuruluş yıl dönümünü kutlayarak girmişti. TKF, Türkiye'nin modern çağda en eski siyasi partisidir. Ülkede 19. yüzyıl boyunca gelişmeye başlayan, 20. yüzyıl başında, 1908'de ilk devrimci atağını yapan kapitalist sınıfın karşısında işçi sınıfının çıkarlarını savunmak ve bu mücadeleyi işçi iktidarıyla (bir proletarya devletiyle) taçlandırmak için kurulmuş bir partidir aynı zamanda. İşçi sınıfını bütün ezilen halkın önderi hâline getirme çabasıyla, örgütlenme ve disiplinli bir parti meselesini ciddiye almasıyla, ulusal ezilmeye son verecek, bütün halkları eşit kabul eden uluslar politikasıyla ve dünya devrimini hedefleyen enternasyonalist politikasıyla Leninist bir partidir.

Geçen yıl işçi sınıfı saflarında kuruluşunu kutladık. 2021'e ise partinin yöneticilerinin ve en başta Türkiye proletaryasının tarihsel önderi Mustafa Suphi'nin katledilmesinin 100. yıl dönümünü anarak giriyoruz. TKF'nin 15 önderi, 28 Ocak 1921'i 29 Ocak'a bağlayan gece Trabzon açıklarında öldürülerek denize atıldılar, Karadeniz'in bağrına gömüldüler. Bu, işçi sınıfının öncü mücadelesini verenlere karşı Türkiye kapitalistlerinin, patronlar sınıfının ilk büyük cinayetidir. Daha sonra gelen cinayetlerin atasıdır, geleneğini oluşturmuştur.

Gerçek gazetesi, 28-29 Ocak 1921'de burjuvazinin katilleri tarafından katledilen 15 işçi önderini saygıyla, sevgiyle anıyor. Onların mücadelesini geleceğe taşımaya kararlılığını bir kez daha ilân ediyor.

Gazetemizin elinizdeki sayısı 28-29 Ocak tarihine çok uzak olduğu için, 100. yıl anmasını asıl Şubat sayısında yapacağız. Tabii 28-29 Ocak tarihinde *Gerçek* sitesinde olan bitenin ayrıntılı bir dökümü ve analizi yer alacak. Şubat ayında Mustafa Suphi'nin ve 15'lerin etrafında bir kez daha buluşmak üzere sözümüzü Nâzım Hikmet'e bırakıyoruz:

**Göğsümde 15 yara var!
Sarıldı 15 yarama
kara kaygan yılanlar gibi karanlık sular!
Karadeniz boğmak istiyor beni!
Kanlı karanlık sular!!!
Saplandı göğsüme 15 kara saplı bıçak.
Kalbim yine çarpıyor,
Kalbim yine çarpacak!!!**

Mustafa Suphi'lerin katilini cinayetin belgesiyle açıklıyoruz!

15'lerin Ocak 1921'de burjuvazinin hangi partisinden katillerince öldürüldüğü 100 yıl boyunca bir ölçüde tahmin konusu olarak kalmıştı. Tam katliamın 100. yıl dönümüne geldiğimiz bugünlerde katillerin kim olduğunu itiraf eden bir belgeyi keşfetmiş bulunuyoruz. Söz konusu belgeyi yeniden yorumlayan yazarımız Sungur Savran, katillerin kim olduğunu ve bu katillerin sorumluluğunu kanıtlayan belgeyi *Devrimci Marksizm* dergisinin Ocak ayı içinde yayınlanacak 45-46. çift sayısındaki yazısında açıklıyor. Gazetemiz de hemen ardından Şubat sayısında söz konusu bilgileri okuyucularıyla paylaşacak.

Sungur Savran

Arap Devrimi 10 yaşında!

“Devrimlerin lokomotifidir.” Böyle söylemişti Karl Marx. Onun kuşağı için devrim olağan bir şeydi, mesele o olağan şeyin tarih içindeki yerini saptayabilmektir. 1789, 1830, 1848, 1871—Avrupa devrimleriyle sarsılıp duruyordu.

Günümüzde insanlık devrimi gördüğünde tanıyamıyor. 1979 yılının (kısa süre içinde gericiğin eline düşen) İran devrimi ile küçük Nikaragua'da yaşanan kısa ömürlü devrimden sonra 30 yıldan uzun bir süre dünyada devrim yaşanmadı. Kendi başına alınırsa vahim olmayabilir. Ama aynı 1979 yılında İngiltere'de Margaret Thatcher yönetiminde uluslararası burjuvazinin emekçi sınıflara uzun ömürlü taarruzu neoliberalizm başladı. Bizde 1980 belası bunun hemen arkasından geldi. Sonra 1989'da Berlin duvarı çöktü. İşte esas buydu insanlığın devrim gördüğünde tanıyamayacak duruma düşmesine yol açan. Evet, 1979'dan 2011'e kadar devrim yaşanmamıştı. Ama daha önemlisi, devrim fikri ve devrim umudu buharlaşmıştı. Tarihin lokomotifini kızığa çekilmişti!

Bu yüzdendir ki, Arap dünyası 2011-2013 arasında muhteşem bir devrimci dalga ile sarsılmaya başladığında, en azından bizim insanımız dudak büktü. Araplara karşı ırkçılığa varan önyargı İslamcılarının güçlenmesi ihtimali korkusuna karıştı, emperyalizmin kadiri mutlak gücüne inanç ve komplo teorileri artık zehirleme düzeyine ulaşmış olduğundan ortaya “emperyalizmin dizaynı” gibi ucube bir terim çıktı. Milyonlarca Arap bedenlerini tankların önüne atıyor, göğüslerini askere polise hedef gösteriyor, ölüyor, yaralanıyor, dayak yiyor, hapse atılıyor. Sonunda kimi 25 kimi 30 yıldır ülkesini emperyalizme hizmette kusur etmeksizin, Siyonizm'le kavga etmeksizin yönetmiş diktatörler, Bin Ali'ler, Hüsnü Mübarek'ler, Ali Abdullah Salih'ler hapslere düşüyor ya da soluğu Suudi Arabistan'da alıyordu. Emperyalistler telaş içindeydi, ne yapacağını, bu işin nereye varacağını bilemeden kıvranıyordu. Ama bizim solcumuz ve halkımız Nuh diyordu, peygamber demiyordu.

Oysa tarih, bu kez Arap dünyasından başlayarak yeniden vagonlarını devrim lokomotifine bağlamıştı. Devrimlerin bir küçük kusuru vardır. İnsanlığı öyle sık ziyaret etmezler. Geldiler mi de habersiz misafir olarak gelirler. Evinizi açmazsanız, kaçır giderler, on yıllarca da geri gelmezler. Bu tarihin yasasıdır. Burjuva devletinin baskı aygıtları, binbir çeşit ideolojinin uyuşturucu etkisi, emekçi ailelerinin hayatta kalma galesi ve daha nice etken, insanların alışılmıştan kopmasına kolay izin vermez. Ama bir kez zincirlerini sarsmaya başlamasın işçi emekçi sınıflar! Bir kez kükremesin! Yer gök titrer o zaman.

2010 Aralık ayında seyyar meyve satıcısı Muhammed Buazizi kendini yaktığında devrimin kıvılcımı çakılmış oldu. Tunus bir ay sarsıldı ve 14 Ocak 2011'de diktatörlük devrildi. Biz, Marksizmin başkalarının unuttuğu derslerini temel alıp “Arap devrimi başladı” dedik. Bir düşünce hayalci mi, gerçekçi mi, hakemi yaşanan pratiktir. Üç ay içinde Mısır'da, Yemen'de, Bahreyn'de, kısa bir süre için Suriye'de milyonlarca işçi, köylü, emekçi, yoksul sokağa çıkmış, düzenin duvarlarını sarsıyorlardı. Arap şeyhleri ve diktatörleri dehşet ve korku ile Suudi Arabistan'ın arkasına sığındılar. Kimi ülkede askeri işgal ile (Bahreyn), kimi ülkede mezhep savaşını körükleyerek (Suriye ve Yemen), kimi ülkede Bonapartist diktatörlükle

(Mısır) devrimi durdurdular, söndürdüler, ezdiler. Tunus devriminin etkisizleştirilmesini de Avrupa Birliği afyonuna bıraktılar. Birinci raunt hâkim sınıflarındı. Emperyalizmin Arap dünyasındaki can dostu Suud karşı devrimin önderliğini yapıyor, zarar yok. “Emperyalizmin dizaynı” teranesi bitmek bilmiyordu.

Bu arada dünya Araplardan esinlenerek ayağa kalkıyordu. Wall Street İşgali hareketi, Yunanistan ve İspanya'da “meydanlar hareketi”, Türkiye'nin dört bir köşesinde Gezi ile başlayan isyan, Brezilya'da “aşk bitti, burası Türkiye” isyanı, Balkanların çeşitli ülkelerinde kalkışmalar—halklar birbirinden öğrene öğrene devrim lokomotifinin arkasına takılıyordu. Biz artık yepyeni bir dönemin açıldığını görerek, “dünya devriminin üçüncü dalgası başladı” dedik bu sefer.

Aşırı iyimserlik mi, gerçekçi isabet mi, hakem yine pratik hayat oldu. Bu büyük depremin dünya çapında bir yeni devrimci dalga yarattığının kanıtı, 2013 Mısır askeri darbesinden sonra gelen durgunluğun, yerini 2019'dan itibaren yeniden dev kitle seferberliklerine bırakmasıdır. Arap dünyası Sudan, Cezayir, Irak ve Lübnan'da yeni devrimler yaşamıştır. Salgın bunların geri çekilmesine yol açmış olabilir. Ama Sudan'da katil Ömer el Beşir rejimi devrildi. Cezayir'de tek adam yönetimi kurmuş Abdülaziz Buteflika'yı yönetimden uzaklaştırdılar.

Ama bu sefer deprem Arap dünyası ile sınırlı da kalmadı. Latin Amerika, en başta Pinochet diktatörlüğü mirası Şili'de olmak üzere, Bolivya, Ekvador, Kolombiya, Peru, Guatemala, Haiti, ABD sömürgesi Porto Riko gibi çeşitli ülkelerde o çok alıştığımız devrimci ruhunu yeniden buldu. Zimbabwe'den Endonezya'ya her yerde kitle gösteriler yaşanıyor. İran patlamaya hazır olduğunu Kasım 2019'daki dev gösterilerle kanıtladı. Asya'nın iki devinden biri Hindistan'ın başkenti Yeni Delhi bir aydır kırım emekçileri tarafından kuşatmaya alındı.

Emperyalist ülkeler bile lokomotifin arkasına yanaşıyor! Amerika bu yaz bütün tarihinin en yaygın kitle eylemleriyle sarsıldı. Avrupa'da bütün modern dönem boyunca devrimin yuvası olmuş Fransa'da 2016 genel grevleri, 2018'de demiryolcuların emeklilik hakları için militan direnişi, 2018-2019 Sarı Yelekliler hareketi ve bugün Macron'un polis devletine karşı yükselen hareketlenme uğraklarından geçen canlılık çok şey vaad ediyor.

Devrim hiçbir yerde henüz muzaffer olmadı. Hiçbir yerde işçi-emekçi iktidarı kurulmadı. Hareket devrimin başarısızlıklarından ve yenilgilerinden ders çıkararak ilerleyecektir. Kazanırsa böyle kazanacaktır.

Tunus devrimi tam 10 yıl önce 14 Ocak'ta ilk zaferine ulaştı. Sadece on gün sonra 25 Ocak'ta Mısır kitleleri sokağa indiler, 11 Şubat'ta Kahire'nin Tahrir meydanı halkındı, 30 yıllık diktatör ise hapisaneyeydi! O zaman bu dev zaferi büyük şairimiz Nâzım'ın dizeleriyle karşılamıştık. Havana'da Devrim Meydanı'ndan, Küba devriminin sarhoşluğu içinde dostu ve yoldaşı Abidin Dino'ya sesleniyordu: “Çok şükür, çok şükür/bugünleri de gördüm ya/ölsem gam yemem gayrinin/resmini yapabilir misin üstad?”

Daha ne güzel günler göreceğiz, biliyor musunuz çocuklar, ne güzel günler! Gerçekçiliği hayal zanneden karamsarlık kötüdür. Güzel günler göreceğsek cüretkâr olmalıyız.

Hindistan'da çiftçiler, sermaye yanlısı yasalara karşı geri adım atmıyor

Salgının 10 milyonu aşan vaka sayısı ile en sert vurduğu ülkelerden Hindistan'da çiftçi eylemleri devam ediyor. Modi hükümetinin Eylül ayında çıkardığı tarıma yönelik sermaye yanlısı yasalara karşı geniş çaplı gösteriler örgütleyen 150'ye yakın çiftçi örgütü, Kasım ayının başından bu yana başkent Yeni Delhi'nin sınırında direnişlerine devam ediyor. Ülkenin başkente en uzak bölgelerinden dahi katılımların olduğu eylemlerde iki aya yaklaşan süredir çiftçiler, geceleri soğuyan havaya ve polis şiddetine rağmen geri adım atmadılar. Şimdiye kadar çiftçi örgütlerinin hükümetle yaptığı görüşmeler sonuçsuz kalırken, çiftçiler yasalardan üç düzenlemenin de tamamen iptalinde ısrarcılar.

Yeni yasalar küçük ve orta ölçekteki çiftçileri büyük tarım şirketlerine bağımlı hale getiriyor

Yeni yasalar, devletin belirlediği taban fiyatın uygulamasının esnetilmesi yoluyla şirketlerin taban fiyata uymaksızın alım ya-

pabilmesine olanak tanıyor. Çiftçilerin yasaya karşı olmasının bir diğer sebebi sözleşmeli çiftçiliği yani küçük çiftçilerin büyük tarım şirketlerinin sözleşmeli üreticisi hâline getirilmesini hızlandıracak değişiklikler içermesi. Yasalar, küçük ve orta ölçekteki çiftçilerin büyük şirketlere daha da bağımlı hâle gelmesinin önünü açıyor. Eylemlerde yasadaki en çok etkilenecek küçük ve orta ölçekteki çiftçiler öne çıkıyor.

Hindistan'da tarımsal üretimde on yıllardır var olan bankaya ve tefeciye borçluluk sorunu, büyük şirketlerin tarıma girişi ve tarımsal üretimin piyasalaştırılmasıyla daha da ağırlaşmış durumda. Girdi fiyatlarının yüksek olması sebebiyle geçimini sağlamakta zorlanan Hindistanlı çiftçiler arasında intiharlar da yaygın rastlanan bir olgu. 1995'ten bu yana en az 300 bin Hindistanlı çiftçinin intihar ettiği düşünülürse çiftçilerin yaşadığı geçim sıkıntısının boyutları daha iyi anlaşılacaktır.

Bugün çalışan nüfusun yaklaşık yarısının tarımda faal olduğu

ülkede çiftçi hareketlerinin uzun bir tarihi var. 60'lı yıllarda tarımın vergilendirilmesine karşı, 80'li yılların başında ise hem vergilendirme düzenlemesine karşı çıkan, hem de ürün alımı taban fiyatla-

rının yüksek; elektrik, su gibi girdi fiyatlarının düşük tutulması için ülke sathına yayılan köylü eylem dalgaları gerçekleşmişti. Yakın zamana kadar da çiftçi örgütleri, bazı yasaları sert muhalefetiyle geri çekirtmeyi başarmıştı. Hareketin bugünkü dinamizminin sebeplerinden biri de uzun geçmi-

sahip ve yakın zamana kadar gelen bu kazanımların ve eylemlerin hafızası.

İşçiler eylemlere grevle destek veriyor

Çiftçilerin eylemleri toplumun diğer kesimlerinden de destek görmeye devam ediyor. Bu dayanışma eylemlerinin en önemlileri Hindistanlı işçilerin Kasım ve Aralık ayları sonunda gerçekleştirdikleri geniş katılımlı destek grevleriydi. Geride bıraktığımız 2020 yılı aynı zamanda işçi karşıtı çalışma yasalarının da çıktığı, saldırının sadece kır emekçilerine değil, tüm emekçi sınıflara yöneldiği bir yıldır. Yeni çalışma yasaları işten çıkarmaları kolaylaştırırken, zaten yaygın olan esnek, güvencesiz ve sözleşmeli çalışmanın kapsamını genişletmeye yönelik değişiklikler içeriyordu.

Tarımın diğer bölgelere göre daha gelişkin ve makineli yapıldığı kuzeydeki Pencap, başkenti de içine alan Haryana ve yüksek nüfuslu Uttar Pradeş eyaletlerinde sözleşmeli çiftçilik daha yaygın.

Dolayısıyla bu eyaletlerden katılımlar ön plana çıkıyor. Pencap, Hindistan'ın genelindeki Hindu çoğunluklu dinsel yapıya karşı olarak Sihlerin çoğunlukta olduğu, tarihsel olarak da ayrılıkçı hareketlerin 80'lerde ülkenin Hindu ağırlıklı ordusu tarafından kanlı biçimde bastırıldığı bir eyalet. Hükümetteki faşist Hindistan Halk Partisi (BJP) de eylemleri bu dinsel gerilim üzerinden kaşıyan söylemlerle bölmeye çalışıyor. Bindiği gibi, bu hükümet aynı zamanda ülkenin en büyük azınlığı olan Müslümanlara karşı da faşist uygulamalara başvuruyor.

2020 yılı hem faşist partinin giderek daha cüretkâr uygulamalarıyla hem de işçilerin, köylülerin, demokratik hakları kahramanca savunan kitlelerin mücadelesiyle geçti. Salgınla beraber düzenin çelişkilerinin daha da sertleştiği koşullarda, köylü eylemleri Hindu faşizmine karşı en önemli engel olarak ortaya çıkıyor. Tabloda eksik olansa talepleri devrimci program etrafında ileri taşıyacak, sermaye düzenine doğrudan alternatif olacak bir siyasi öncü parti.

Aşı ve aşılama konusunda enternasyonalist çağrı!

Koronavirüs salgını ve salgınla mücadele tüm dünyada ilk gününden itibaren bir sınıf mücadelesi olarak yaşanıyor. Tüm dünyada, bir yanda evde kal çağrılarına rağmen evde kalamayan işçiler, salgına karşı savaşın en ön cephelerinden birinde ilk günden itibaren insan hayatı için mücadele eden sağlık emekçileri, diğer yanda bu koşullarda bile kârlarından başka bir şey düşünmeyen sermaye sınıfı ve onun hükümetleri. Aşı alanındaki gelişmelerle birlikte, salgının sona ermesi ihtimali ufukta görüldüğü andan itibaren buna bir de devletler arasında daha fazla aşığı kendisi için kapatma yarışı eklendi.

Tüm dünyayı kasıp kavuran

Koronavirüse karşı aşı üretimi ve aşılamanın nasıl yapılacağı uluslararası bir sorundur ve bu uluslararası soruna karşı ancak uluslararası bir çözüm üretilebilir. İşte bu doğrultuda Devrimci İşçi Partisi'nin de girişimiyle, "Ulusal bencillığe hayır! Aşılama tüm ülkelerin ön safta mücadele eden sağlık ve huzurevi çalışanlarıyla başlansın! Uluslararası soruna uluslararası çözüm!" başlıklı bir çağrı yayınlandı. Kapitalist açgözlülüğün insan hayatını ayaklar altına almasına karşı, tüm ilaç devlerinin kamulaştırılmasını, her ülkede herkes için ücretsiz aşılamanın işçi denetimi altında yapılmasını savunan çağrı, Hristo Rakovski Uluslararası Sosyalist Merkezi, DİP, EEK (İşçilerin Devrimci Partisi, Yunanistan), OKP (Rusya Birleşik Komünist Partisi, Rusya Federasyonu), RPK (Rusya Komünistleri Partisi, Rusya Federasyonu), "Sovyetler Birliği" Derneği, Devrimci Proleter Yeniden Doğuş (ROR, Fransa), Marksist İşçi Birliği (MTL, Finlandiya) ve Dokumentalni (Bulgaristan)

olmak üzere 9 farklı siyasi parti ve grubun imzasıyla yayınlandı.

Bulgaristan, Polonya, Kanada, Venezuela ve İtalya'dan destek

İngilizce, Fransızca, Türkçe, Yunanca, Rusça, İspanyolca, Farsça, Azerbaycan Türkçesi ve Fince olarak 9 farklı dilde yayınlanan, ulusal bencillığe hayır diyen, kapitalizmin vurduğu prangalara karşı insan hayatını savunan çağrı farklı ülkelerde de yankı buldu. Bulgaristan ve Polonya'dan gelen destek imzalarının yanı sıra Kanada'daki Sosyalist Eylem (Socialist Action), çağrıyı bütünüyle desteklediğini açıklarken uluslararası alanda ilişki içinde olduğu örgütleri sahip çıkmaya çağırdı. Venezuela'dan Opción Obrera (İşçi Seçeneği), çağrıya katıldığını açıklayarak sitesinde yayınladı. İtalya'da ise Partito Comunista dei Lavoratori (Komünist İşçi Partisi) bildirinin içeriğine katıldığını belirterek bildiriye yukarıdaki imzalarla kendi sitesinde yayınladı.

Küba'dan gelen desteğin gösterdiği: İnsanlığın kurtuluşu için işçi sınıfının iktidarı

Çağrıya karşılık veren seslerin arasında en anlamlısı ise Küba'dan gelen ses oldu. Küba'da restorasyona karşı mücadeleyi savunan komünistlerin bir araya geldiği bir çevre olan *Comunistas* çağrıyı şu açıklama ile birlikte sitesinde yayınladı: "Kapitalist dünyadan Covid-19'a karşı aşılama, insanların hayatları pahasına da olsa yalnızca kâr elde etmek isteyen çok uluslu ilaç şirketlerinin hesaba katmadığı bir şeyin, sağlık çalışanlarına öncelik vermenin talep edildiği bu acil çağrıyı aldık. Küba böyle bir sorunla karşı karşıya olmasa da, kitlesel ve ücretsiz bir biçimde herkes aşılanacak olsa da, *Comunistas* Yayın Kurulu olarak bu bildiriye katılıyoruz; çünkü dünya işçi sınıfının devrimci mücadelelerinin bir parçası olduğumuzu düşünüyoruz. Bu çağrıya katılın!" Küba'dan yükselen bu ses, devrimin kazanımları bakı-

mından atılan tüm geri adımlara rağmen, Küba'nın, sadece salgının başında bütün dünyaya gönderdiği doktorları ile değil aynı zamanda insanlığın kurtuluşu için işçi sınıfının iktidarının ne anlama geldiğini göstermesi bakımından da bir umut ışığı olduğunu ortaya koyuyor.

Çağrının tamamını okumak için Karekodu (QR) telefonunuzun kamerasıyla ya da Karekod uygulaması indirilerek okutabilirsiniz.

La Comuna dergisi, Küba'da bürokrasiye ve restorasyona karşı işçi devletini savunanların sesi

Devrimci İşçi Partisi, Küba'yı emperyalizmin işçi devletini yıkmaya mücadelesine ve içeriden bürokrasi eliyle kapitalist restorasyona karşı işçi sınıfının her türlü yöntemiyle savunmanın gerekliliğini vurguluyor. Küba'da Trotskiy'in mirasının izinde ilk kez düzenlenen 2019 yılındaki konferansa bu hedefe hizmet

edecek bağlar kurmak amacıyla özel bir önem vererek katılmıştı. O konferansı düzenleyen Kübalı komünistler zaman içerisinde önce bir çevre oluşturarak *Comunistas* isimli bir internet sitesi yayınlamaya, ondan kısa bir süre sonra da *La Comuna* isimli bir dergi çıkarmaya başladılar. Derginin bu dönemde yayınlanacak

olan dördüncü sayısının ana dosyası konusunun, Sovyetler Birliği'ne hasredilmesi düşünülüyordu. Ancak Küba'da son dönemde görünürde kültür-sanat alanında ortaya çıkan, ama arka planında işçi devleti ile kapitalist restorasyon arasındaki mücadelenin damgasını taşıyan bir kriz, sayının buna yönelik tartışmaların

yer aldığı bir olağanüstü sayı şeklinde yayınlanmasına yol açtı. Bu plan değişikliğine rağmen, *La Comuna* yayını kurulu, Sungur Savran ve Armağan Tulunay yoldaşlarımızın imzasını taşıyan, Sovyet Birliği'nin çöküşünü devrimci Marksist bir temelde ve partinin rolünü irdeleyerek ele alan yazılarını, bu olağanüstü sayının

konusu ile ilgili değil gibi görünse de aslında işçi devletinin kapitalist restorasyona karşı savunulmasını konu edindiği için son dönemde Küba'da neler yaşandığını anlamaya ışık tuttuğunu ifade ederek yayınladı. Küba işçi devletini her türlü saldırıya karşı savunmaya devam edeceğiz!

Emekçi halkın çocukları için açılmayan devlet kasası patronlar için sonuna kadar açık!

Pandemi döneminin başından beri iktidar, her alanda olduğu gibi eğitim alanında da attığı her adımla, sermayenin kârlarını korumaya devam ediyor. 25 Aralık Cuma günü Resmi Gazete’de yayımlanan 2020-2021 eğitim öğretim yılı için özel okullara teşvik paketiyle, bu adımlara bir yenisi daha eklendi. Bu paket kapsamında farklı sınıf düzeylerine ve alanlarına göre yeni teşvikler belirlendi. Bu teşvikler, öğrencilerin özel okul patronlarına ödemesi gereken tutarın belli bir kısmının devlet eliyle kamu bütçesinden ödenmesi anlamına geliyor.

Özel okullara sağlanan teşvik, temelde iki ayaklı bir süreç. Birincisi yukarıda bahsedildiği gibi devlet bütçesinden patronların kasasına para aktararak gerçekleşiyor. Böylelikle özel okul fiyatları daha cazip hale getirilerek özel okul patronlarına “müşteri” sağlanıyor. İkincisi ise daha can yakan bir süreç. Kamusal eğitime ayrılan bütçeler kısıldığı

için okullardaki öğretmen sayısının yetersiz olmasına ve on binlerce öğretmen işsiz olmasına rağmen atama yapılmıyor, okul binalarının, sınıf koşullarının yetersizliğini ve eğitimin niteliksizliğini giderecek hiçbir somut adım atılmıyor. Bu durum pandemi koşullarıyla da birleşerek devlet okullarını adeta bir mezbahaya çeviriyor. Böylece öğrenciler ve aileleri özel okullara daha çok yöneliyor. Sonuçta halktan toplanan vergiler, halkın çocuklarının eğitimine değil özel okul patronlarına harcanmış oluyor.

Pandemi sürecinin başından beri iki ay dışında neredeyse bütün eğitim uzaktan gerçekleştirildi. Bu süreçte en çok zararlı çıkanlar da şüphesiz emekçi ailelerin çocukları oldu. Çünkü iktidar, öğrencilerin bütün bir şekilde eğitime katılabilmesi için gerekli şartları sağlaması gerekirken bunun için neredeyse hiçbir çaba göstermedi. Emekçi ailelerin çocuklarının eğitime ula-

şabilmesi için harcanması gereken devlet bütçesi de görüldüğü üzere patronların kârını korumak ve hatta artırmak için seferber ediliyor!

Atılan bütün adımlar eğitimi sermayeye teslim etmek üzerine

Özel okullar için teşvik adımı elbette eğitimi piyasalaştırma çabasıyla atılan ilk adım değil. Geçtiğimiz yıllarda MEB, Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği (TOBB) ile yürüttüğü uzun soluklu bir sürecin sonunda devlete ait meslek liselerini şirketlerin hamiliğine vererek öğrencileri, okulları ve öğretmenleri sermayenin ihtiyaçlarına koşma kararı almıştı. Özel meslek liseleri için de yine teşvikler yağdırmıştı. Yeni teşvik paketi ise, özel meslek liselerine verilecek teşvikleri organize sanayi bölgeleri dışında ve içinde olmak üzere ayrı düzenliyor. Organize Sanayi Bölgeleri içinde

açılan meslek liselerinin ayrıca değerlendirilmesi atılan bu adımların yine sermayenin çıkarlarına hizmet ettiğini gösteriyor.

Cumhurbaşkanı Erdoğan, 2018 yılında patronlardan oluşan bir kabine kurarak ülkeyi bir anonim şirket gibi yöneteceğini ısrarla vurgulamıştı. Eğitim alanında bu görev kendisi de bir özel okul patronu ve bir öğretmen olan Ziya Selçuk’a verilmişti. 2018’de TBMM Plan ve Bütçe Komisyonunda yer alan Selçuk, 2019’da eğitime ayrılması öngörülen bütçeyi sunmuş ve özel öğretime teşvik uygulamasını kademeli olarak azaltarak kaldırılacağını söylemişti. Bakan Selçuk gerekçesini ise “dezavantajlı durumdaki devlet okullarına daha nitelikli hizmet” olarak göstermişti. 2020’nin sonuna geldik, bugüne kadar ne dezavantajlı durumdaki devlet okullarına nitelikli hizmet verildi ne de özel öğretime verilen teşvikler azaltıldı. Tam tersine atılan bütün adımlar devlet

okullarının nitelik kaybetmesine ve özel okullara teşvik sağlamaya yönelikti. Böylelikle eğitim de bir sektör haline getirilerek sermayenin eline bırakıldı.

Eğitim hakkımızı korumak için örgütlü mücadeleye!

Nitelikli ve bilimsel eğitim almak öğrencilerin en temel hakkıdır. Ama bu sermayenin eliyle mümkün değildir. Devletin bütçesi özel okul patronlarına müşteri sağlamak için değil okullarda eğitimin herkeşçe ulaşılabilir, nitelikli ve bilimsel olmasını sağlamak için kullanılmalıdır. Buna ulaşmak ancak tüm özel okulların kamulaştırılması ve sermayenin pis ellerinin eğitimin üzerinden çekilmesiyle gerçekleşebilir. Eğitim sistemi emekçi halkın çıkarlarına yönelik olarak tekrar düzenlenmelidir. Bunları sağlamak için örgütlü bir mücadele yürüterek eğitim hakkımızı sermayeye karşı savunmalıyız.

Devrimci gençliğin anti-emperyalizm ateşi: 6 Ocak 1969

6 Ocak 1969 tarihinde, devrimci gençlik ODTÜ’yu ziyaret eden “Vietnam Kasabı” lakaplı ABD Büyükelçisi Robert Komer’in arabasını ateşe verdi. Gençliğin adım adım yükselttiği anti-emperyalizm mücadelesinde Komer’in ateşe verilen arabası anti-emperyalizm mücadelesinin ateşi oldu.

Türkiye’de devrimci gençliğin yükselttiği anti-emperyalist mücadele, 6 Ocak 1969 tarihinde ODTÜ’ye taşındı. O gün, Türkiye’ye ABD Büyükelçisi olarak atanan, emperyalist ABD’nin Vietnam işgalinde rol oynaması sebebiyle “Vietnam Kasabı” lakabını alan Robert Komer, ODTÜ’yu ziyaret etmek istemişti. Komer’in

ODTÜ’ye gelişi, aralarında Sinan Cemgil’in ve Ulaş Bardakçı’nın da bulunduğu devrimci öğrenciler tarafından fark edildiğinde, gençliğin Amerikan emperyalizmine karşı haklı öfkesi, Komer’in arabasını ateşe verdi. Devrimci gençliğin çaktığı anti-emperyalizm kıvılcımı ateşe dönüştü. Komer’in arabasından çıkan o ateş, Türkiye’de anti-emperyalizm mücadelesinin ateşi

oldu, bütün memlekete yayıldı, yangına dönüştü.

Bir, iki, üç daha fazla Vietnam!

Tüm dünya halklarına umut olan Vietnam’ın efsanevi anti-emperyalist mücadelesi devrimci gençliğe de umut olmuştu. O umut Komer’in aracını yakarken de öğrencilerin dillerindeydi: “Bir, iki, üç daha fazla Vietnam!” Haykırdıkları slogan ve verdikleri mücadele ile devrimci gençlik de tam olarak bunu yapıyordu, “daha fazla Vietnam” oluyordular.

Emperyalizm bugün de dünya halklarının başlıca düşmanı olmaya devam ediyor. Yeri geliyor halkları birbirine kırdırıyor, yeri geliyor darbelerle, katliamlarla dünyayı kan gölüne çeviriyor. Emperyalizm devam ediyor, emperyalizme karşı verilen mücadele de devam ediyor.

Dünün hatırası değil, bugünün mücadelesi

68 devrimci gençliğinin vermiş

olduğu bu mücadeleyi bizler gururla taşıyoruz, örnek alıyoruz. Onların yaktığı anti-emperyalizm ateşi dünün hatırası değildir. O ateş, bugüne ışık tutuyor. Emperyalizme ve onların, istibdada ve düzen partilerinde cisimleşen yerli işbirlikçilerine karşı verdiğimiz mücadelede önümüzü aydınlatıyor. Emekçi halkın emperyalist boyunduruktan kurtulması için bir mücadele programı oluşturuyor. Türkiye’nin NATO’dan çıkması, başta İncirlik ve Kürecik üssü olmak üzere bütün emperyalist üslerin derhal kapatıl-

ması, Siyonist İsrail ile ilişkilerin kesilmesi ve bütün anlaşmaların iptal edilmesi ile örülecek bir anti-emperyalizm programı oluşturuyor. Biz devrimci gençliğe de, böyle bir anti-emperyalizm programı etrafında birleşmek ve bir kez daha bu mücadeleyi yükseltme vazifesi düşüyor. Sinanların, Ulaşların, Komer’in aracını yakarken haykırdıkları sloganı haykırma vazifesi düşüyor: “Bir, iki, üç, daha fazla Vietnam!” diyebilmek için mücadele etme vazifesi düşüyor!

ABD Ankara Büyükelçisi Robert W. Komer’in aracı 6 Ocak 1969’da yakıldı.

İşsizler ordusunun yeni bölükleri: Ücretsiz izinliler

İktidarın ve TÜİK'in açıkladığı rakamlar işsizlikte de gerçeği yansıtmıyor. TÜİK'in son açıklamasına göre işsizlik yüzde 12,7; işsiz sayısı ise 4 milyon. Bu rakam doğru değil. Çünkü ne iş aramaktan ümidini kesen 1,4 milyon, ne çalışmaya hazır olan ama çeşitli sebeplerden resmi kriterlere uymadığı için işsiz sayılmayan 2,7 milyon kişiyi, ne de tam zamanlı iş arayan ve geçici part-time işlerde yarı işsiz konumunda olan 1,2 milyon kişiyi hesaba katıyor.

Ücretsiz izin tazminatı işten çıkarmanın yeni biçimi!

En önemlisi de son dönemde patronlara fiilen ihbar ve kıdem tazminatı vermeden işçi çıkartma fırsatı tanıyan ücretsiz izin olgusu resmi işsizlik rakamlarına dâhil edilmiyor. Oysa Nisan ayından itibaren ücretsiz izne çıkartılanların toplam sayısı 2 milyonu geçti. Üstelik ücretsiz izinlerin geçici birer uygulama olmadığı da görülüyor. Ücretsiz izinde kalma süresi ortalama 76 güne çıkmış durumda. Kimsenin ücretsiz izin ödeneği olan 1.170 lirayla bu kadar uzun süre geçinmesi mümkün

değil. Dolayısıyla işçiler yeni bir iş bulur bulmaz kıdem ve ihbar tazminatını yakarak yeni işlerine geçmek zorunda kalıyorlar. Sendikalaşmayı kırmak için sendika üyesi işçileri ücretsiz izne çıkartmak da patronların son dönemde sıklıkla başvurduğu ve devletin de göz yumduğu bir fırsatçılık biçimi!

Kriz derinleştikçe pandemi yayıldıkça işsizlik saldırısı da artıyor

İşsizler ordusunun gerçek boyutu ücretsiz izinleri de dâhil ettiğinizde Eylül ayı itibarıyla 9,6 milyon kişidir. İşsizlik oranı ise TÜİK'in açıkladığının iki katından fazla, yüzde 26,8'dir. Bu devasa işsizlik rakamları pandemi dolayısıyla kapanmaların sona erdiği (Mayıs

ayında geniş tanımlı işsizlik oranı ücretsiz izinlerle birlikte 11,5 milyona ulaşmıştı); normalleşme adı altında, sırf sermayenin kârı için açılıp saçıldığımız yaz aylarının ardından hesaplanan rakamlardır. Özellikle Kasım ve Aralık ayları ile birlikte işsizlikte ibrenin yeniden yukarı döndüğü aşikârdır. Unutmayalım, işsizlik ekonomik gidişatın doğal bir sonucu değil, sermayenin krizin faturasını işçiye ödetmek için yaptığı bir saldırıdır. Kriz derinleştikçe, pandemi yayıldıkça saldırının dozu da artmaktadır. Bu saldırı karşısında yapılacak tek şey örgütlenerek direncimizi arttırmak, işimize ve ekmeğimize örgütlü gücümüzle sahip çıkmak ve faturayı kapitalistlere ödetmektir.

Türkiye'de işgücü ve işsizlik - 2020		Nisan	Mayıs	Haziran	Temmuz	Ağustos	Eylül
İşgücü (Bin)	İşgücü	29.388	29.684	30.632	31.491	31.749	31.724
	Zamana Bağlı Eksik İstihdam	1.398	1.443	1.415	1.252	1.223	1.241
	Ücretsiz izin (İlgili ayda eklenen kişi sayısı)	0	1.358	347	196	75	69
	Ücretsiz izin			876	407	249	168
Resmi İşsiz (Bin)		3.775	3.826	4.101	4.227	4.194	4.016
İşgücüne dahil olmayıp geniş tanımlı işsizlik içinde sayılanlar (Bin)	Toplam	4.583	4.824	4.678	4.311	4.160	4.213
	İş bulma ümidi olmayanlar	1.310	1.358	1.377	1.355	1.331	1.402
	İş aramayıp çalışmaya hazır Olan/Diğer	3.150	3.354	3.198	2.866	2.752	2.734
	Mevsimsel çalışanlar	123	112	103	90	77	77
Geniş Tanımlı İşgücü (Bin)	33.971	34.508	35.310	35.802	35.909	35.937	
Geniş Tanımlı İşsiz (Bin)		9.756	10.093	10.194	9.790	9.577	9.470
G.T. İşsizlik (ücretsiz izin dahil)		9.756	11.451	11.070	10.197	9.826	9.638
Resmi İşsizlik oranı %		12,85	12,89	13,39	13,42	13,21	12,66
Geniş Tanımlı İşsizlik oranı %		28,72	29,25	28,87	27,34	26,67	26,35
G.T. İşsizlik oranı % (Ücretsiz izin dahil)		28,72	33,18	31,35	28,48	27,36	26,82

Asgari ücret gerçekten asgari mi?

Asgari ücret, adı üstünde bir işçiye verilebilecek en düşük ücreti bir yasal sınır olarak ifade eder. Ancak bu tanım gerçek hayatı yansıtmıyor. DİSK-AR'ın yaptığı açıklamaya göre 3,3 milyon işçi (bütün ücretli çalışanların yüzde 17'si) asgari ücretin altında bir ücretle çalışıyor. Asgari ücretin yarısından daha az ücretle çalışan işçi sayısı 1 milyona yakın. Asgari ücret ve altında bir ücretle yaşamını sürdürmek zorunda olan işçilerin sayısı 7,5 milyona (bütün ücretli çalışanların yüzde 38,3'ü) ulaşıyor.

Asgari ücret, değil asgari ücretli sayısı artıyor

Asgari ücret zammından önce

yapılan açıklamaya göre "Asgari ücretin yüzde 20 fazlası ve altında ücret alan işçilerin sayısı 9,7 milyondur. Bütün ücretli çalışanların yüzde 50'ye yakını bu kapsamdadır. Tüm ücretli çalışanların yüzde 64'ü ise (12,5 milyon işçi) asgari ücretin altı ile asgari ücretin bir buçuk katı arasında bir ücret elde ediyor." Bu hesaba göre asgari ücrete yapılan zamlarla birlikte asgari ücret civarında ve altında çalışanların sayısı 12 milyona yaklaşmış bulunuyor.

Esas sorun örgütsüzlükte, çözüm örgütlenmede!

Türkiye işçi sınıfının örgütsüz olması bu tablonun en büyük sebebi. Sendikalı olup toplu sözleşme

kapsamında çalışan, dolayısıyla aldığı ücretler açlık sınırının üzerine çıkabilen işçilerin sayısı yüzde 7,6 (özel sektörde yüzde 5,7). Hâl böyle olunca asgari ücret bir alt sınır olmaktan çıkıyor ve Türkiye işçi sınıfının geçim ücreti haline geliyor. Açlık sınırına endekslenmiş bir ücret nasıl geçim ücreti olabilir? Buna tepki gösteren ve iktidardan insafli olmasını bekleyenler ise her yıl aynı hüsrana uğramakta. Çünkü sermaye ve onun iktidarlara insafa gelmez ancak örgütlü mücadeleyle, işçinin üretimden gelen gücüyle dize getirilir.

Zam yok yoksullaşma var: Asgari ücretten bir çeyrek altın daha gitti!

Asgari ücret ve civarında ücret alan yaklaşık 10 milyon işçiye ve aileleriyle birlikte nüfusun yarısını doğrudan ilgilendiren açıklama yapıldı. Buna göre 2021 yılında asgari ücret oy çokluğu ile (hükümet ve sermaye temsilcileri) AGİ (asgari geçim indirimi) dâhil 2.825 lira 90

kuruş olarak belirlendi. "Asgari ücret zammı" ifadesi tam bir aldatmacadır. Zira asgari ücrete her yıl görünürde bir zam yapılsa da gerçekte işçilerin ücretleri hayat pahalılığı karşısında eridikçe eriyor. Örneğin çeyrek altının 5 lira asgari ücretin 57,62 lira olduğu 1999 yılında 11,52

çeyrek altın karşılığı ücret alan asgari ücretli geçtiğimiz yıl asgari ücret belirlendiğinde sadece 4,74 çeyrek altın alabiliyordu. Asgari ücret zammının ardından 2021 yılı Ocak ayı itibarıyla asgari ücretin çeyrek altın karşılığı 3,83'e düştü. Asgari ücretten bir çeyrek altın daha gitti.

İşçi enflasyona nasıl ezdiriliyor?

M. Adı: AYI YETİ AKPINAR SANCAKLI ALEMDAG		M. Kodu: 7359 İLİK A.Ş. 090910 Cad No: 157	
TARİH	020	Ocak 2020	
SAAT			
FİŞ NO			
YUMURTA	208	*7,95	
KARADEM	208	*10,50	
KEYFE 11	208	*3,45	
YUDUM A	208	*16,95	
MAK. SPAG	208	*2,75	
MAK. KESİ	208	*2,75	
UN BUĞDI	208	*5,25	
MBJR VAK	208	*12,95	
BOZBEY1	208	*19,25	
BTEŞAH 1L		3,75	
TOPKDV		*5,72	
TOPLAM		*81,80	
KREDİ		*81,80	
Banka Ki		85,55	
KDV Oranı	Dahil Tutar	KDV	
x1	5,25	*0,05	
x8	6,55	*5,67	
Belge No	0301006270088		
Mersis No	2376200016		
M. Adı: Aydos Country San / M. Kodu: E243 A101 YENİ MAGAZACILIK A.Ş.		M. Kodu: E243	
Veysel Karani Mh.		E/120 Recep Tayyip Erdoğan Caddesi	
USKUDAR V.D./9480423762		USKUDAR V.D./9480423762	
TARİH	07.10.2020	Ekim 2020	
SAAT	19:53		
FİŞ NO	0180		
YUMURTA 15L1 L	208	*9,95	
KARADEM FİLİZ500G	208	*11,90	
KEYFE 100 G	208	*4,50	
YUDUM A. YAG 1,25L	208	*21,95	
MAK. SPAGETTI	208	*2,95	
MAKARNA BURGU	208	*2,95	
UN BUĞDAY2KGYNLR	208	*6,95	
MBJR VAK. XS 500G	208	*13,75	
BOZBEY1 600G B.PEYNR	208	*21,95	
BİRSAH 1 L YAĞLI SUT	208	*3,75	
TOPKDV		*7,01	
TOPLAM		*100,60	
KREDİ KARTI		*100,60	
Finansbank Pesin			
Provizyon No	644406		
KDV Oranı	KDV Dahil Tutar	KDV	
x1	*6,95	*0,07	
x8	*93,65	*6,94	
Belge No	14243020710000960142		
Mersis No	0948042376200016		

Asgari ücretin açıklandığı toplantıda Çalışma Bakanı Zehra Zümrüt Selçuk, zam oranının yüzde 21,56 olduğundan hareketle işçiye enflasyona ezdirmedik dedi. Tabii TÜİK enflasyon oranını yüzde 14,03 olarak açıkladığı için bunu söylüyor. Peki bu resmi enflasyon rakamına kim inanıyor? Çarşıya pazara çıkıp da fiyatların bir sene boyunca sadece yüzde 14,03 arttığına inanacak bir kişi olabilir mi? Tabii ki olamaz. Aynı marketten aynı ürünleri Ocak ayında 85 liraya alan bir vatandaş aynı sepeti yine aynı marketten Ekim ayında 100 liraya doldurmuş. Faturalar ortada.

Gerçek enflasyon resmen açıklanandan çok daha fazla

Bu rakam sadece bazı temel gıda maddelerini kapsıyor diyelim. Bir grup akademisyen tarafından kurulan Enflasyon Araştırma Grubu, gerçek enflasyon oranlarını günlük fiyat değişikliklerini hesaba katarak ölçüyor ve buldukları sonuçlar çok çarpıcı. Son olarak Kasım ayı için TÜİK, TÜFE artış oranını (enflasyon) yüzde 2,3 olarak açıklarken söz konusu araştırma grubu aynı dönem için 3,43 artışını ölçüyor. Pandemi döneminde tüketimdeki ağırlığı artan ve azalan kalemler hesaba dâhil edildiğinde bu artışın 4,03 olduğunu belirtiyor. Aynı araştırmalara göre, enflasyon sadece son üç ayda yüzde 10'a ulaşmışken 12 ay için yüzde 21,56 zam oranıyla işçiye enflasyona ezdirmedik demek halkı aldatmaktan öte halkla dalga geçmektir. Bahsettiğimiz rakamlar 2020 yılına aittir. Peki 2021'de bizi enflasyon açısından nasıl bir dönem bekliyor? İki ucupis bir değnekle karşı karşıyayız. Enflasyonun iktidarın politikalarıyla kontrol altına alınması zor

gözüküyor. Ama olur da enflasyon azalmaya başlarsa bunun da bir bedeli olacak ve sermayenin iktidarı bu bedeli yine emekçi halka ödeyecek.

Emekçi halkı sadece enflasyonla değil faizle de ezcekler

Berat Albayrak'ın Hazine ve Maliye Bakanlığından istifasıyla birlikte Merkez Bankasının başkanı da değişti ve Kasım'da 475, Aralık'ta da 200 baz puan olmak üzere iki defa üst üste faizde artışa gidildi. Hem Merkez Bankası hem de iktidar bu kararları enflasyonla mücadele programının bir gereği olarak savunuyor. Evet, iktidar bir enflasyonla mücadele politikası izliyor. Ama bu politika başarılı olsa dahi işçi ve emekçiler bundan fayda değil zarar görecektir. Çünkü faiz artışlarının enflasyonu düşürmesi için gerçek enflasyonun üzerinde olması gerekir. Yani para sahipleri, enflasyon dolayısıyla Türk parasının kaybedeceği değerden daha fazla faiz almak isterler. Dolayısıyla faiz artışları devam edecektir. Faiz artışları enflasyonun ateşini söndürse de yüksek faiz ekonomiyi boğacak, yatırımları durduracak, hatta şirket iflaslarını beraberinde getirecektir. Zaten boğazına kadar borçlu olan hane halkı bu borçları çeviremez duruma düşecektir. Bunun sonucu ise işsizliğin artması, yoksulluğun daha da genelleşmesi ve derinleşmesidir. Enflasyon da faiz de döner ve en sonda işçi ve emekçi halkı vurur. Bunun sebebi siyasi iktidarın (bugün AKP ve müttefiklerinin yarı askeri istibdad rejimi) sermayenin iktidarı olmasıdır.